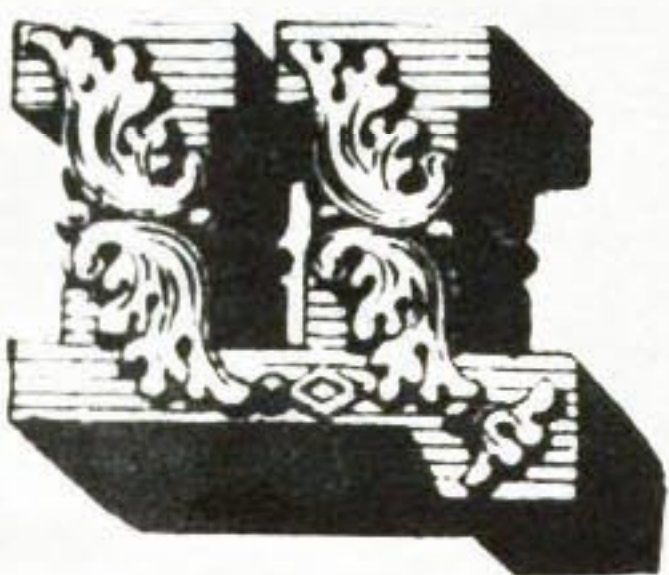
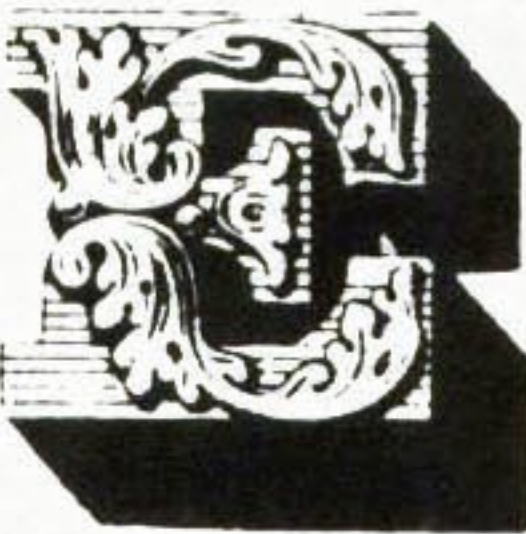

ЖОВТЕНЬ

1978

Київ

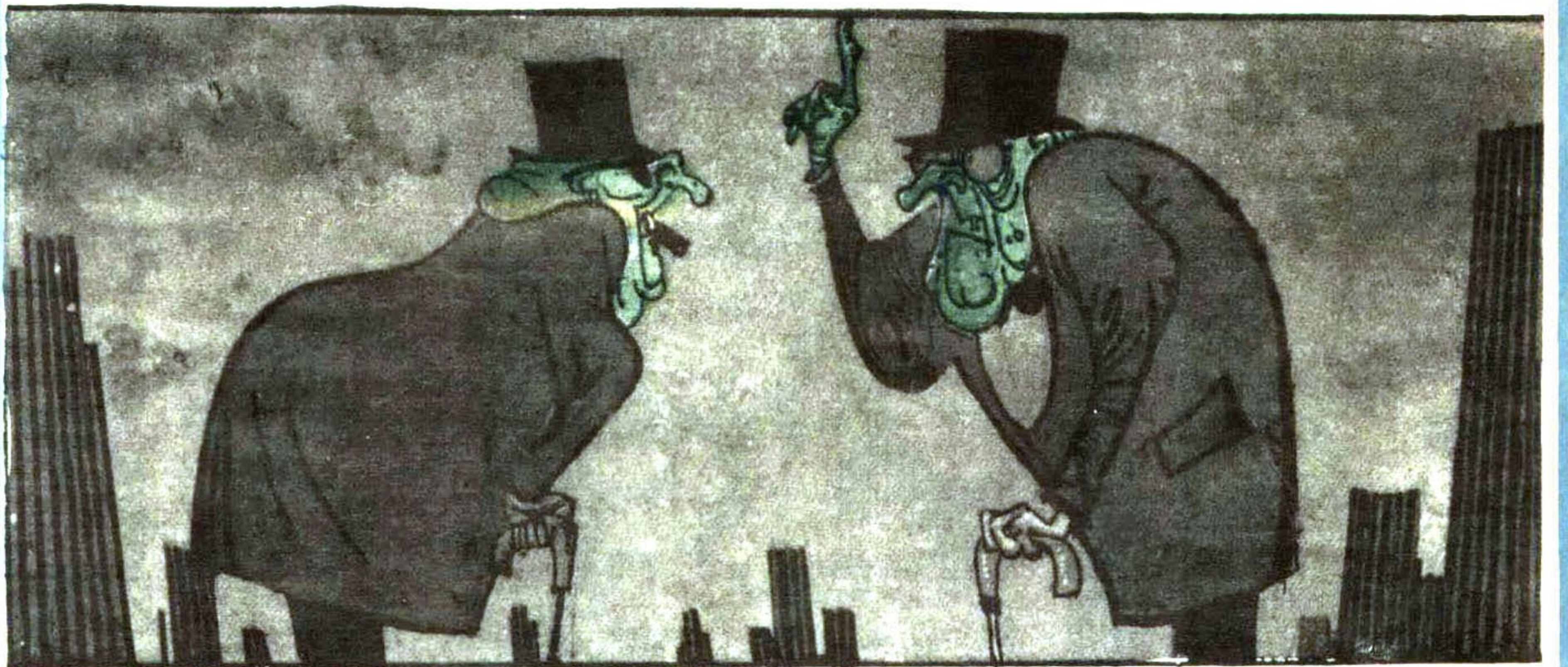

Виходить з січня 1927 р.

№ 20 (1038)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Коли в сімнадцятому році вони взяли владу до своїх рук, мені не так було страшно, як тепер, коли вони взяли такі темпи свого соціально-економічного розвитку.

Мал. Курчинський. 1932 р.

— Візьміть і корону: вона Росії більше не потрібна.
Мал. Д. Моора. 1917 р.

КРАХ ЦАРИЗМУ

Мал. М. Черемніха. 1922 р.

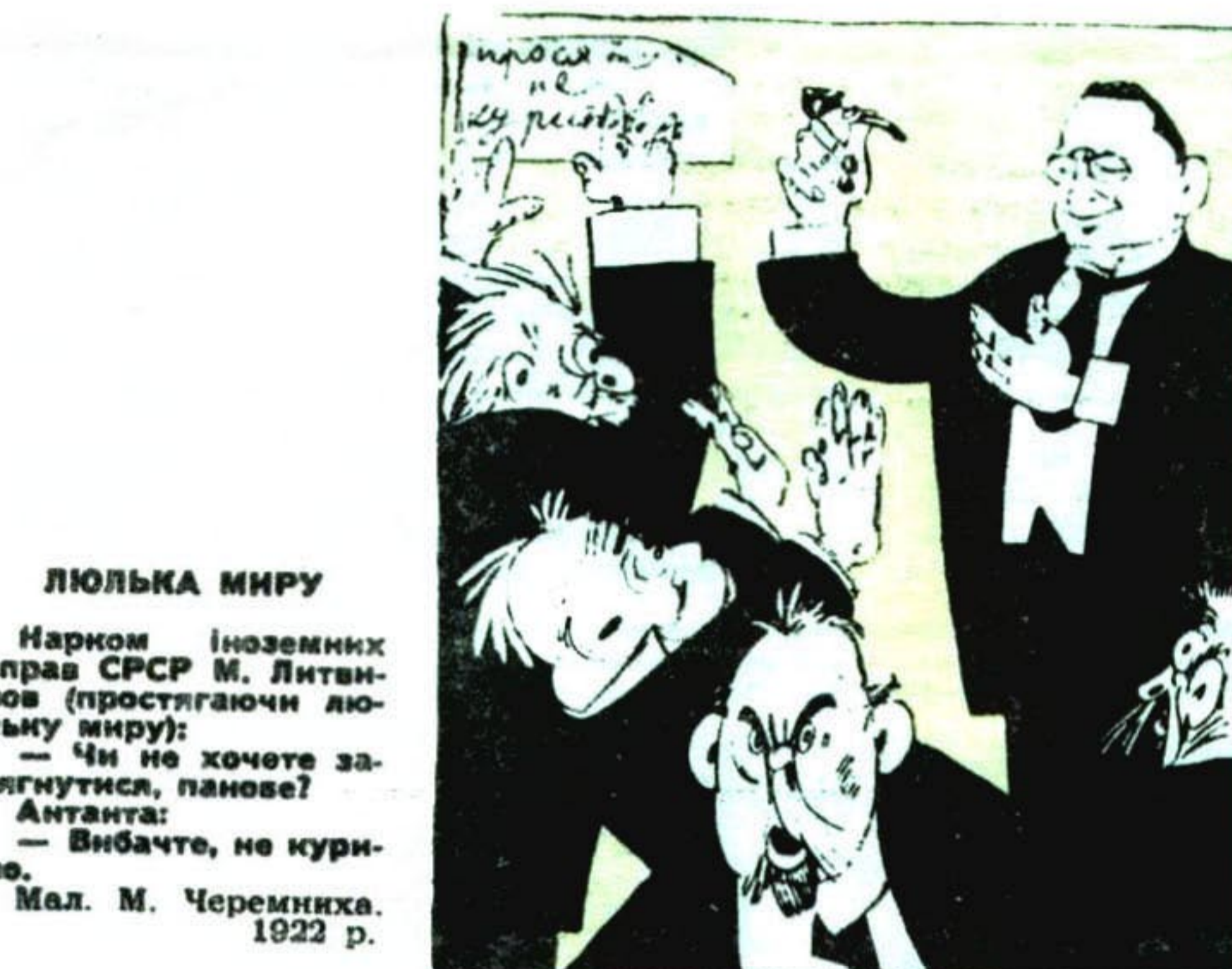
— Пролітайте! Німці не можна стерти.
Мал. німецького художника Ваера Реда. 1929 р.

Щасливий громадянин, що знайомий з цими типами лише по книжках.
Мал. Дені. 1932 р.

Капіталіст: — Ого! Яому лише однадцять років, а вже його не зитовхнені.
Мал. німецького художника Ваера Реда. 1928 р.

ЛЮБКА МИРУ

Нарком іноземних справ СРСР М. Литвинов (простагаючи люльку миру):
— Чи не хочете загнути, панове?
Антанта:
— Вибачте, не куримо.
Мал. М. Черемніха. 1922 р.

3 ЦАРЯМИ НЕХАРАШО

Остап ВИШНЯ

У Данії провадиться таємний збір пожертв для бувшої цариці Марії Федорівни, бо аграрний банк, де були її капітали, прогорів і вона лишилася без нічого.

3 телеграм.

Нехарашо з царицею... Жебрачить цариця... «Августейшая», можна сказати, остаточно «задекабрилась». Слід підтримати.

Всякий, котрий вірнопідданий, мусить лепту дати. Динарія там якого, чи що.

Бо ж таки не забувайте, що «кесарева» — кесареви.

А як «кесаря» вкесарили, значить, «кесаршине» — кесарші!

Треба дати.

Слід підтримати.

А то ж таки бідує.

«Русская государыня» — й без спідниці. Та ще на Заході! Просто страм для «руського» народу!

А то б послали їй якихось дві-три тисячі (1923 р.) і мали б:

«Пребываю к вам неизменно благосклонна.

Собственно ее импер. величества рукою начертано

Мария».

Харашо... І реноме б її підтримали, і весь би Захід по голівці нас гладив:

— От хороші люди! От як до своєї династії!

А то подумайте-таки, цариця й писатиме:

«Мосць Пуанкаре! Чи не прислали б ви цариці кілька франків на чепчик, а то старий засмальцовався й незручно вірнопідданим авдієнції давати.

Пребываю к вам неизменно Мария».

Просто страм бере, як подумаш навіть!..

Слід підтримати!

Та й узгалі нехарашо з нашою династією...

Кирило п'янує, у Миколи (головкомандуючого), кажуть, геморой од сідла, а Митро Павлович в очко день і ніч різє.

А не забувайте, що кожного з них уже разів по п'ятнадцять на престол вибрано.

Царі, значить, а отаке викомарюють.

Незручно.

Треба їм місце дати.

Раз ото їх уже на царів обрано, збудувати треба їм по престолу, поставити десь у Москві.

Лізьте, мовля, і правте! Дати їм рулон паперу, хай маніфести пишуть.

Бо поспиваються, шейміні царі.

По церквах хай би їх поминали.

А то оце зустрів знайомого дякона, так скеритесь.

— Ні за кого, — каже, — й «догії літа» як слід поперти. Раніш було як почнеш: «Благочестивішого, самодержавнішо-о-о-о-го, велико-го-го-го...» Та як підеш, підеш, та все на «о», та на «о», так як допреш до «літа», та як попереш «літа», так почувш, що є що перти, куди перти й про ког перти... Аж вікна бряжчать. А тепер хіба на самій «богоспасемій державі» так попереш?

Аж заплакав, бідолаха.

А то б собі попірав аж за трьох сразу.

І царів би врятували та й дяконам задоволення.

Треба подумати про це...

Правду казавши, не тільки з нашими царями нехарашо.

Негаразд, як виявляється, і з турецьким султаном.

Телеграми пишуть, що султан у Мецці викинув Магомета з раки, сам заліз у ту Магометову раку та й кричить на Камаль-пашу:

— Ти зруйнував Туреччину! Протестую!

Та ж не гаразд...

Така особа, після такого палацу — та в Магометовій раці.

Але це вже справа турецька. Не хочу втручатися в їхні внутрішні справи, щоб не сказали, що порушую суверенітет.

1923

ДВА ТИЖНІ

Мал. Л. Бродаті. 1937 р.

1917 рік. Листопад.
— Повірте, Никодиме Никодимовичу, слову стовбового дворянина: більше двох тижнів Радянська влада не протримається.

1922 рік. Листопад.
— Тут, у Парижі, Никодиме Никодимовичу, ми можемо заявити цілком відверто: ще два тижні — і від Радянської влади лишиться самий спогад.

1927 рік. Листопад.
— Шкода, мені треба зараз бігти в ресторан мити посуд. Інакше я довів би вам, як двічі два — чотири, що не пізніше, як за два тижні!..

1932 рік. Листопад.
— Повірте, Никодиме Никодимовичу, слову старого парижанина: за два тижні!..

1937 рік. Листопад.
— Никодим Никодимович у бозі почив. Жаль, жаль. Я впевнений, що за два тижні... Тридцять четвертого вертобра ми в'їдемо в Москву на білому коні. А чи знаєте ви, що в алжирського бєя під самісіньким носом шишка...
1937 рік. Листопад.

ДАВАЙТЕ ПОРІВНЯЄМО

Правду кажучи, бувають у житті хвилини, коли й Перець хвилюється, наче безвусий молодик перед першим побаченням. Саме так воно було й цього разу. І не диво: Перець мав зустрітись із Марією Семенівною Кіх, із жінкою, про яку командир славнозвісного партизанського загону Герой Радянського Союзу Д. Медведєв писав: «Марія була однією з найбільш поважаних у загоні партизанок. Не лише в загоні — на усій Західній Україні знали й шанували цю скромну жінку, в якій, виявляється, таке багате, таке чесне й мужнє життя за плечима».

А за плечима уже й на той час було: ще на початку 30-х років вступ до комсомолу Західної України; у воленосному 1939 році обрання депутатом Народних Зборів, а відтак — поїздка в складі Повноважної Комісії у Київ та Москву на сесії Верховних Рад із проською земляків про возз'єднання західноукраїнських земель із Радянською Україною....

Ось чому й хвилювався Перець, ідучи на це побачення. Але як тільки Марія Семенівна потисла йому руку, всміхнулася і запросила сісти, — хвилювання як рукою зняло. Бо дружна людська усмішка, самі розумієте, — мила для серця Перця. І розмова попливла невимушено.

ПЕРЕЦЬ. Маріє Семенівно, наближається знаменна дата — 60-річчя Ленінського комсомолу. Я здогадуюсь, що це для вас є певною мірою і особистим святом.

Марія КІХ. Ви таки здогадливий: справді — й особисте свято. Лише одна поправка: ця дата особливо знаменна не лише для мене, а й для мільйонів людей, які пройшли славетну школу комсомолу. Зверніть увагу: про свої комсомольські роки, на який важкий, скрутний час вони не припадали б, кожна людина завжди згадує з великою приємністю та душевним хвилюванням і гордістю. Бо то роки буремної молодості. Зокрема, мої комсомольські роки припали на справді жахливий період у житті західноукраїнських трудящих, які бідували тоді під неослабним пресом соціального та національного гніту. До Львова я потрапила ще дівчиною, наприкінці двадцятих років. У селі, де жили мої батьки, не було як вчитися. У Львові прийняла мене, спасибі їй, тітка, яка працювала двірничкою і мешкала з сім'єю в одній двірничій кімнатці. Отак я закінчила сім класів та стала працювати кравчиною в майстерні за мізерну платню. І хоч робота була не постійною, а сезонною, та все ж я вже не була серед тих тридцяти тисяч безробітних, які лічилися в той час у Львові. А Львів, уважайте, був тоді вдвоє меншим за нинішній. Чимало моїх ровесниць та й старших жінок і чоловіків мені заздрили. Ото, пригадую, на цій площі (розмова відбувалася в кімнаті депутатів Львівської міськради, що міститься на площі Ринок) щодня можна було бачити до сотні дівчат, які пропонували себе в домашні служниці....

ПЕРЕЦЬ. Саме в той час вас прийняли до комсомолу?

Марія КІХ. Прийняли... Як звично звучить тепер це «прийняли». Але як не просто це було тоді. Бо ж комсомол був у підпіллі. Познайомилася спочатку з робітничими активістами, включилася у профспілкову роботу, а відтак уже стала комсомолкою. З того часу й донині пов'язую своє життя з комсомолом. З великою насолодою виступаю перед молоддю. Бачу, як дивляться на нас із заздрістю: мовляв, романтика, боротьба. А я, признатися, ще більше заздрю їм. Мимоволі бо порівнює наше життя з життям наших дітей...

ПЕРЕЦЬ. А зараз якраз є слушна нагода порівнювати.

Марія КІХ. Звичайно. Адже менше, як за рік відзначатимемо сорокаріччя Возз'єднання нашого народу в єдиній Українській радянській державі. Я оце підготувала невеличку книгу спогадів. Наступного року має вийти у видавництві «Каменяр»...

ПЕРЕЦЬ. Вам, нівроку, є про що згадати...

Марія КІХ. Для мене, як і для всіх трудящих західноукраїнських земель, з того вікопомного Вересня почалось нове життя. Вступила тоді до

Львівського університету. У 1940 році, на дванадцятому з'їзді комсомолу України, мене обрали кандидатом в члени ЦК ЛКСМУ. Та почалася війна, перервала мирне життя, навчання. Евакуювалася. У 1942 році за викликом ЦК ЛКСМУ прибула у Ворошиловград. Запросив мене на бесіду Д. С. Коротченко. Запитав, чи бажаю воювати із загарбниками в тилу ворога. Застеріг: це справа добровільна, якщо не бажаю, то ніхто, звісно, не посилає. Тільки знизала плечима: слова «ні» ми не знали. Покликали в Москву, закінчила там курси радисток, відтак закинули в загін Дмитра Миколайовича Медведєва. Багатьох бойових побратимів уже, на жаль, нема серед нас, але в серці

моєму вони залишилися назавжди. А з живими, хоч доля розкидала їх по всіх кутках нашої Батьківщини, а частина працює в братній Польщі, ми періодично зустрічаємося. І, звичайно, згадуємо минуле та знову ж таки порівнюємо... Бо світло дня можна по-справжньому оцінити лише в порівнянні з темрявою ночі.

ПЕРЕЦЬ. Маріє Семенівно, коли ми вже заговорили про порівняння, то скажіть, будь ласка, що ви думаєте про отой галас, який піднімають подекуди за кордоном щодо прав радянських людей.

Марія КІХ. Дивлюся на це так, як може дивитися кожна нормальна людина на лицедійські демагогічні вправи: тобто зі сміхом. Глибоко переконана, що про ті права переважно базикає той, хто не має жодного поняття

про справжні потреби трудової людини. Без зайвої скромності можу запевнити, що мені, яка виросла в бідній селянській сім'ї, жила в оточенні бідаків, ці потреби добре відомі. А крім цього, ще отаке скажу: протягом двадцяти чотирьох років мене обирали депутатом Верховної Ради УРСР (з них три скликання — заступником голови Верховної Ради), протягом чотирьох років працювала заступником голови Львівського облвиконкому, і тепер, будучи пенсіонеркою, я депутат міської Ради народних депутатів. А наш депутат, всім відомо, — якраз добре знає права своїх виборців і дбає про те, щоб вони ні за яких умов не обмежувалися і не порушувалися. При зустрічах на депутатських приййомах я наочно маю змогу переконатися, як задовольняють потреби наших людей, як на ділі втілюються в життя їхні законні права. Якби я почала добирати ілюстрації до цього, то наша розмова б розтягнулася на кілька днів. Обмежусь кількома типовими прикладами. І знову ж таки давай-те порівняємо. Бо ж усе пізнається в порівнянні...

Ви вже чули, як мені доводилося вчитися. А тепер, коли стає відомо, що якась дитина у найвіддаленішому селі чомусь не ходить до школи, то цією «НП» займається чи не сам голова облвиконкому... Або уявімо собі таку сценку: до міського муніципалітету якоїсь країни так званого вільного світу приходять по зав'язку навантажений розкішними «правами» трудівник і просить дати йому якийсь притулок, бо він мусить ночувати разом із сім'єю та всіма своїми правами просто неба. Такого там сприймуть не інакше як за божевільного. Але, дійсно, деяких тамтешніх «прав» наші люди позбавлені. Не вільно у нас, як у «вільній» Англії, влаштовувати неофашистські шабаші, вимагати виселення з країни людей, які мають інший колір шкіри; не можна в нас, як у «вільній» ФРН, позбавляти людей права працювати за професією тільки тому, що вони мислять інакше, як роботодавець; не можна у нас, як у «безмежно вільній» Америці, влаштовувати гетто типу нью-йоркського Гарлему й страждати від безробіття. І багато дечого подібного не можна. Не можна і не треба!

Бесіду М. С. Кіх з Перцем сумлінно та ретельно застенографував О. КРУКОВЕЦЬ.

Закостенілі, або вечір сміху в пеклі.

Була в нас історія, значить, така.
Як пригадаю — просто потіха...
В село
до Романа Семенюка
дядько з Америки в гості приїхав.

Ну, до Романа вже
того дня
(а випала саме якраз неділя)
зібралися люди, зійшлася рідня...
Народу в хаті — як на весілля!
Бо, що й казати, — цікаво-таки:
хоч нам закордонці й не диво теперки,
та не траплялось, щоб своїми
приїжджали аж із Америки!..

В кутку світлиці, коло дивана
стоять заморські два чемодани
геть залізом об'язані...
Дід Никанор — сусіда Романів —
приглядається до чемоданів:
— Знать, імпортот напаківані!..

Столи накривають...
Тим часом
своєк
зсередини хату оглянув, знадвору.
Усе роздивляється: що та як...
Заглянув у хлів,
у льох,
у комору...

Та ось і засіли ми за столи.
За гостя — по чарочці підняли...
Тости... Розмови...
Тільки-но
гість
сидить — наче хмара...
А п'є і їсть
так,
ніби з примусу нехотя бавиться...
Мишко-завклубом (Романів зять)
око примружив і шепче:
— Видать,
щось йому, тату, у нас
не наравиться...

Романова жінка — сама не своя.
Перед сусідкою мало не плаче:
— Ой, не потрапила дядькові я:
не йде ні холодне йому,
ні гаряче.
Усе ж — свіженьке! Та, на біду,
страва йому не смакує жодна...
Ще десь там скаже, що до ладу
я — ні зварить, ні спекти
не годна.
Ну, не їсть же, а наче — мене!
У мене мов камінь який на серці:
іще бракувало б, щоб він
мене
нізачо знеславив у тій Америці!..

А дід Никанор — сліховинки плете,
щоб жартами внести якусь розрядку,
бо всі вже помітили: щось тут не те,
не та атмосфера, нема порядку!..

А гість — нуль уваги на все оце,
лиш інколи кине яке слівце...

Та рано чи пізно, а, врешті,
таки
всім чарка розв'язує язика...

Коли уже тостів либонь із шість
пройшли, як ведеться,

гучним парадом,
підвіся раптом Романів гість
і каже:
— Шановна уся громадо
і любі родичі всі мої!
Я рад, що в рідні добравсь краї.
Що там казати багаті! —
для мене — то просто свято!..
Але одна заковика є,
яка оте свято мені псує...

Радіють щиро гостям,
коли
є що поставити на столи,
щоб очима не кліпати;
втіха ж од гостя мала
тоді,
як сам ти — на хлібі та на воді,
а то і зовсім без хліба...
Дякувать богу...
Чи так скажу:
дякувать вашій владі,
що я — за щедрим столом сиджу
і знаю: мені ви — раді!..
А чував, було, там не раз,
що тутки злидні обсіли вас,
що ви — у нужді по вуха.
Я ж дурень, вірив і слухав...

Ще хвильку уваги: сповідь оця
уже близиться до кінця,
і маю в серці надію,
що всі мене зрозуміють...

Кого не спитайте — вам кожен повість,
що гість без гостинців —
свиня, а не гість.
Так само і я гадаю,
тож мушу вже дати, що маю.

Онде стоїть отих пару валіз.
То я — за тисячі верств! —
привіз
гостинці свої для родини:
пер, аж тріщав, вибачайте,
пуп,
чотири пуди ячмінних круп
і три кілі сахаринні!..

Дозвольте ж випити в добрий час
за ваші гаразди, за всеньких вас!..
А тим, хто із мене клоуна зробив,
хто в моїм соромі вижен,
зичу:
святий би вас грім побив
серед ясної днини!..
А тепер — смійтеся, а чи ні —
сказав я — і легше уже мені!..

Ну, сміху справді-таки було...
(Та й досі сміється іще село).
Сміявся і гість, хоч бурчав сердито...
А їсти узявсь із таким апетитом,
що жінка Романова — аж розцвіла!..

Така-то історія, значить, була.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ПРИМІТКА: Може, в цій розповіді де-
що й упущено, а щось і домислено. Зо-
крема, не можемо поручитися, що кру-
пів було саме три пуди, що були вони
саме ячмінні, а не гречані, скажімо. Але
за те, що в основу розповіді покладено
справжній цьогорічний факт, — ручає-
мося.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ех, мені б таких хлопців — не соромно було б і на демонстрацію вийти.

ПОРУШИВ — ПЛАТИ!

Ну, що, здавалось би, поетичного можна знайти у такому глибокому діловому понятті, як тара? А разом з тим — скільки гострих емоцій у нас буває пов'язано з нею... Ну, приміром, тоді, коли ми збиваємося з ніг у пошуках потрібного ящика для посилок або, навпаки, робимо відчайдушні спроби позбавитися порожнього скляного посуду, який захарастив уже весь балкон і половину кухні... Скільки несподіванок підстерігає вас на цьому тернистому шляху! Коли ви, стіваючи потом, допхаєте повек рюкзака і дві здоровенні авоськи до приймального пункту, там саме може виявитися санітарний день. Або висітимо на дверях ланонічна записка: «Буду а завтра сьодня нет ящиків». Або нічого не висітимо, окрім здорового замка. А як уряди-годи приймальники посуду милостиво й відчинять своє заповітне віконечко, то моментально ж встановить самодержавні залізни правила: «Оці-о беру, а цих-о не беру!» І шпурляєте ви з досади під ближній куш елегантні імпорتنі пляшки і ординарні баночки з-під гірчиці...

А тим часом, десь без неї, без цієї самої тари, повний завал. Її чекають плодоконсервні заводи, нею палко марять любителі домашнього консервування. І з великим скрипом, але все-таки добивається чернігівська спецтарна база «Укротбаскалі» укладення довгострокової офіційної угоди з облспоживспільною на предмет повернення їй, базі, скляного посуду для повторного використання.

У першому ж кварталі цього року одна з високих договірних сторін, а саме облспоживспільна, своїх зобов'язань перед другою стороною не виконала, а конкретно — недодала базі 775 тисяч банок у півлітровому обчисленні. Що залишалось робити базі? Тільки те, що вона й зробила: пред'явила торгівлі позов на 77 тисяч карбованців.

Сума, самі розумієте, серйозна. На дорозі не валяється. І кооператори запросили пардону. Лист заступника голови правління облспоживспільни І. В. Потьомкіна підкорює сильними і щирими почуттями. Гарячий клубок підкочується до горла при ознайомленні з яскраво намальованою картиною важкого фінансового становища цієї організації, благоговійне захоплення викликають героїчні діла кооператорів у другому кварталі: травень, наприклад, було оголошено місячником посиленого прийому посуду від населення — і в результаті його зібрано на 41 процент більше, аніж за перший квартал.

Усе це безмірно радує і розчулює. Неясно тільки одне: яким чином усе вищесказане має звільнити облспоживспільку від штрафу? Адже коли ви порушили правила руху, створивши аварійну ситуацію на дорозі, — вас штрафують незалежно від вашого фінансового становища, а також від того, оголосите ви потім самі собі місячником безаварійної їзди а чи ні.

Бланитючка дитяча наївність деяких товаришів сягає ще далі. Рибінський деревообробний завод виготовив для Коропської райзаготконтори 539 бочок, які на дев'яносто відсотків виявилися суцільним браком. Заготконтора, само собою, розпочав зойкає і відбиває телеграму у Рибінськ: негайно шліть представника! Адміністрація ж заводу, очевидно, щось переплутала чи не так зрозуміла і замість представника послала у Короп рахунок на 1668 карбованців 03 копійки. Коли ж там платити гроші за брак відмовились, директор заводу В. Р. Шматок разом із головбухом Н. Є. Беля-

свою спробували стягнути цю суму в судовому порядку...

Енергійні люди! Наполегливі і цілеспрямовані! І головне — добре знають, чого хочуть. А от така елементарна річ, що за брак належить не винагороди чекати, а, навпаки, нести відповідальність, — не вкладається чомусь у їхніх головах.

Директор Ічнянського тарного заводу П. А. Ткач теж от ніяк не може збагнути, у чім, же, власне, вина його підприємства. Почалося, бачите, з того, що заводові цю суму зменшили план першого кварталу. Такому підприємству повороті там усі, природно, зраділи. Причому, так, що на радощах навіть забули внести зміни у договір із замовником. А той, як ви розумієте, нічого не знає і спокійнісінько собі чекає продукції, яка йому мусить із заводу надійти, а саме — бочок наливних столітрових. Чекає він місяць, чекає другий і третій. Бочок нема. Куди накажете зливати березовий сік? На четвертий місяць замовник не витримує і стягує з заводу дві тисячі п'ять карбованців неустойки. Отоді ічнянці перестали радіти й забідкались:

— Це неправильно! Ми будемо скаржитись! І — скаржаться. З повною переконаністю, що підставляти під удар виробничу програму замовника — і правильно, і по-джентльменському, а от відповідати за це — неправильно, бо не хочеться.

Воно звичайно, яка там присмність... У тій же Ічній заготівельники, розвантаживши автомашину з лікоро-горілчаними виробами, відпустили її назад у Золотоношу, порожньою. І завод-постачальник виставив торговельникам цілком законну претензію: чому не завантажили наш автомобіль на зворотній шлях тарою, якої ви нам, до речі, уже чимало заборгували? Так от вам на перший раз — 1308 кеербе штрафу!

Треба було почути, скільки словесного пороку витратило керівництво заготконтори на чолі з т. Аверкіним, аби відбитися од тієї претензії. Аби відкараскатися від того, повторюємо, абсолютно законного штрафу. При цьому оперували вони такими сильними словосполученнями, як «державна точка зору», а також «господарська доцільність». Того ж очевидного факту, що ввряджати машину у рейс із кузовом, повним повітря, — це якось і не по-державному, і не по-господарському, — товариш Аверкін второпати не може.

А може, все правильно? Може бути, усі згадані тут товариші вигороджують свої підприємства й організації від пред'явлених їм звинувачень з абсолютно державних і господарських міркувань? Давайте подумасмо. Справді, ну чи винен, приміром, поїзд у тому, що машиніст не довів його до станції? Чи винна хата у тому, що її мешканці — бешкетники і грубіяни й тримають у нервовому напруженні усю вулицю? Я ще не чув, щоб відповідні органи притягали до відповідальності, скажімо, хату або електровоз. У перелічених же тут випадках претензії за зрив договірних зобов'язань пред'являються чомусь підприємствам чи організаціям у цілому, а не конкретним окремим людям — винуватцям отих порушень. То, може, ці люди саме через це і обурюються, і доводять непричетність своїх підприємств та організацій до їхнього персонального нехлюйства? Ну, якщо так — тоді їх, звісно, можна тільки вітати. Тоді, ясна річ, — усе правильно.

Чернігівська область.

В. БОЯКО.

КЕСЕЛИМ
ОЛІКДЕМ

Тетяна Голембівська, художниця, Заслужений діяч мистецтв УРСР.

Письменник Дмитро Бедзик.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

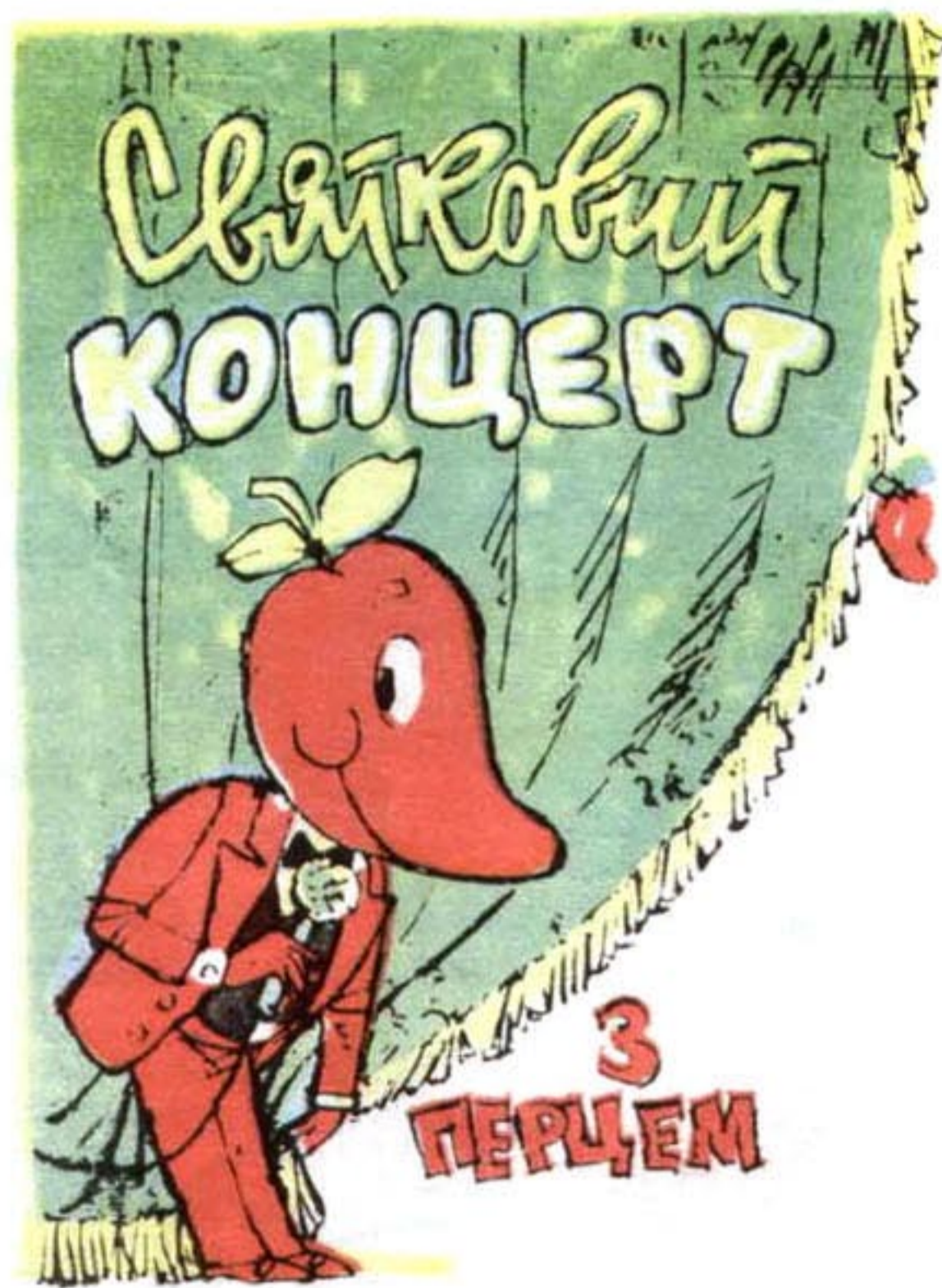

— Сестричко, чи не можна зараз виписати мою? Бачите, всі йдуть на демонстрацію з дітьми.

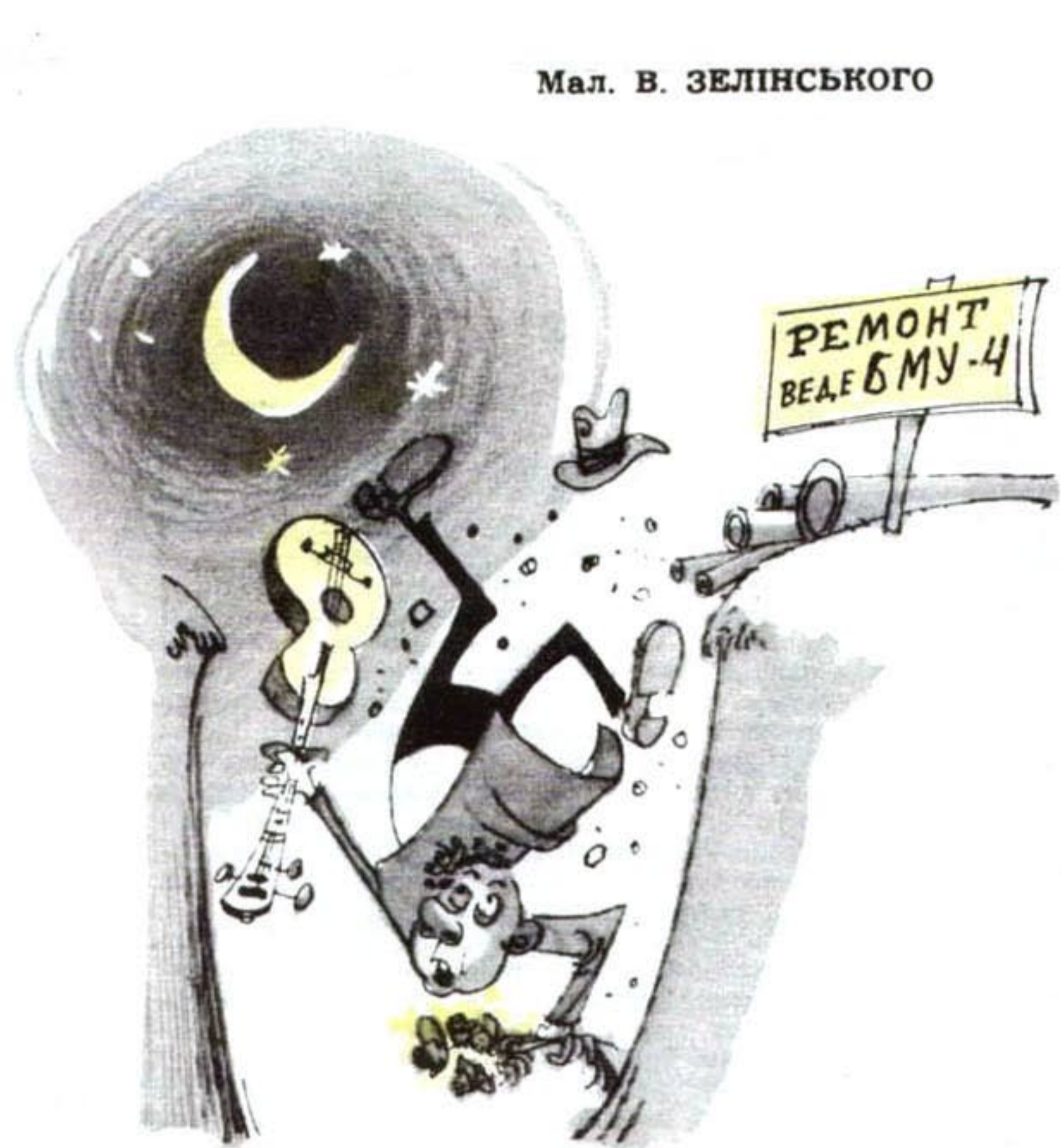

Письменник Олександр Левада.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯЦА

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«— Ой, не ходи, Грицю,
Та й на вечорниці!...»

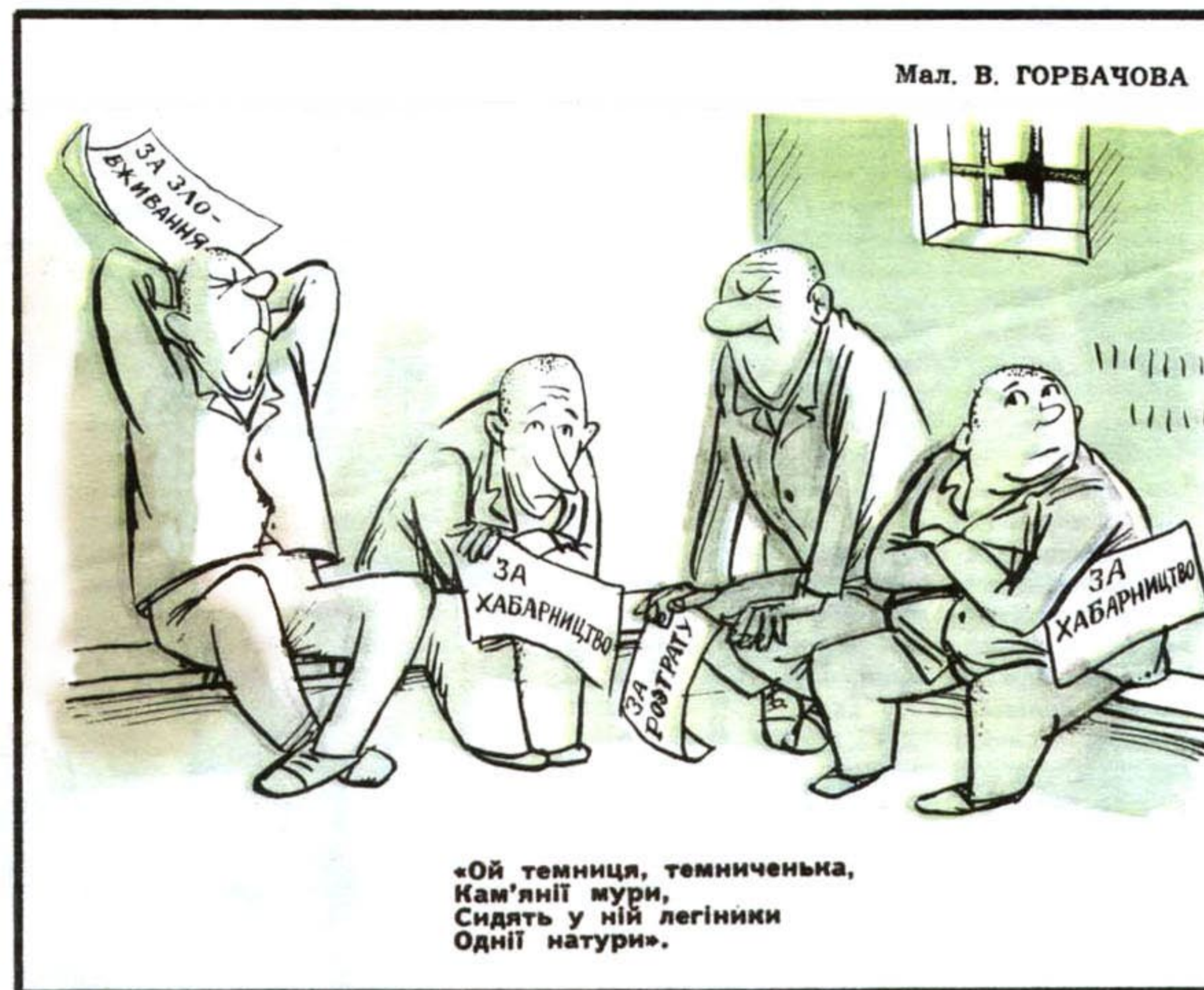
Мал. В. ШИРЯЄВА

«Чом, чом не прийшов,
Як я говорила,
А у мене цілу нічку
Свічка горіла.»

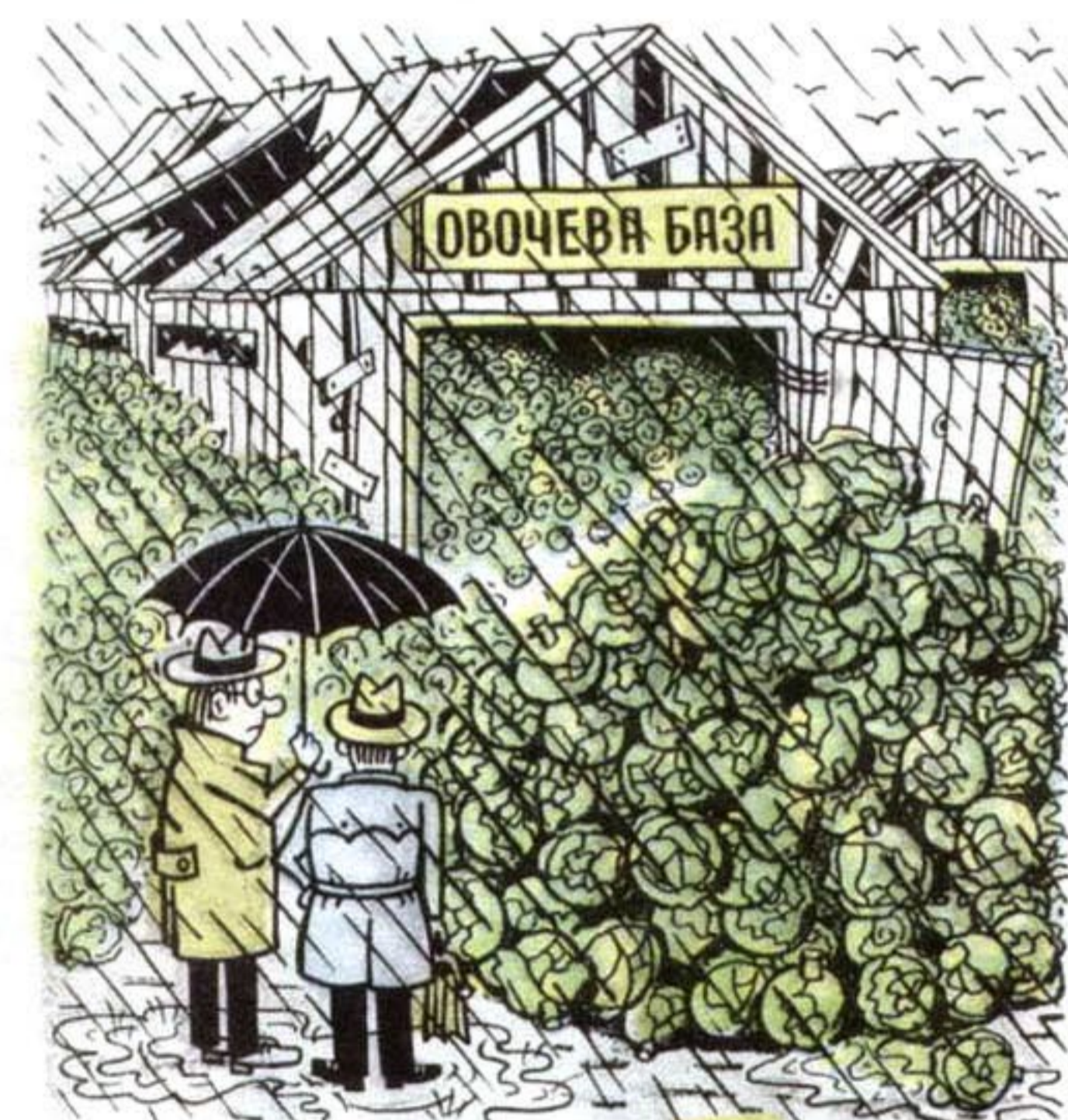
Мал. Ю. СЕВЕРИНА

«Іди геть, іди проч,
Головоньки не мороч.»

Мал. В. ГОРБАЧОВА

«Ой темниця, темниченька,
Кам'яні мурі,
Сидять у ній легітики
Однієї натурі.»

«Іди, іди, дрібен дощик,
Іди на капусту.»

Мал. В. ШИРЯЄВА

«Чорні брови, карі очі,
Страшно дивитись часом на вас.»

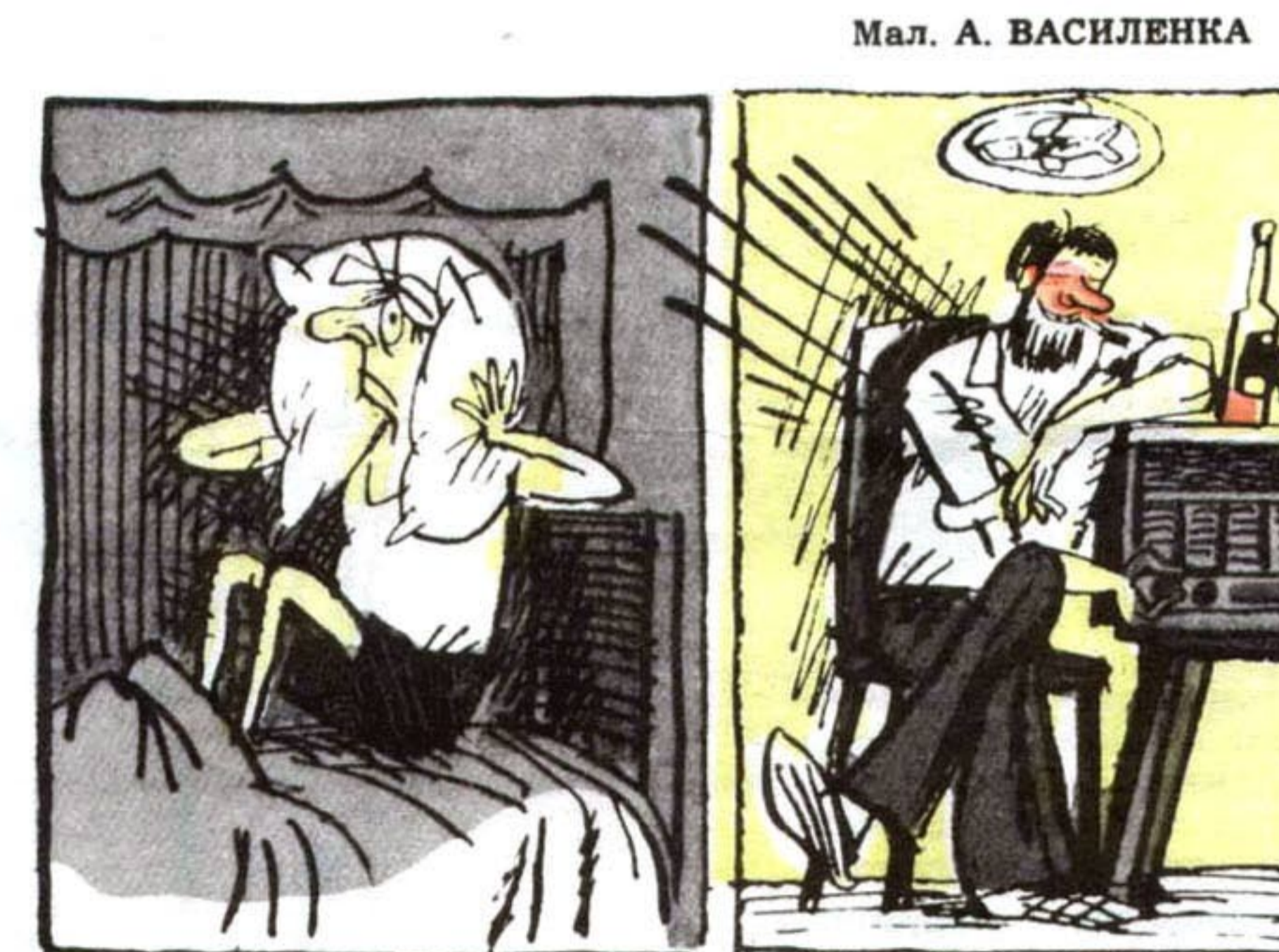
Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

«Ой, біду собі купила,
Та за свої гроші.»

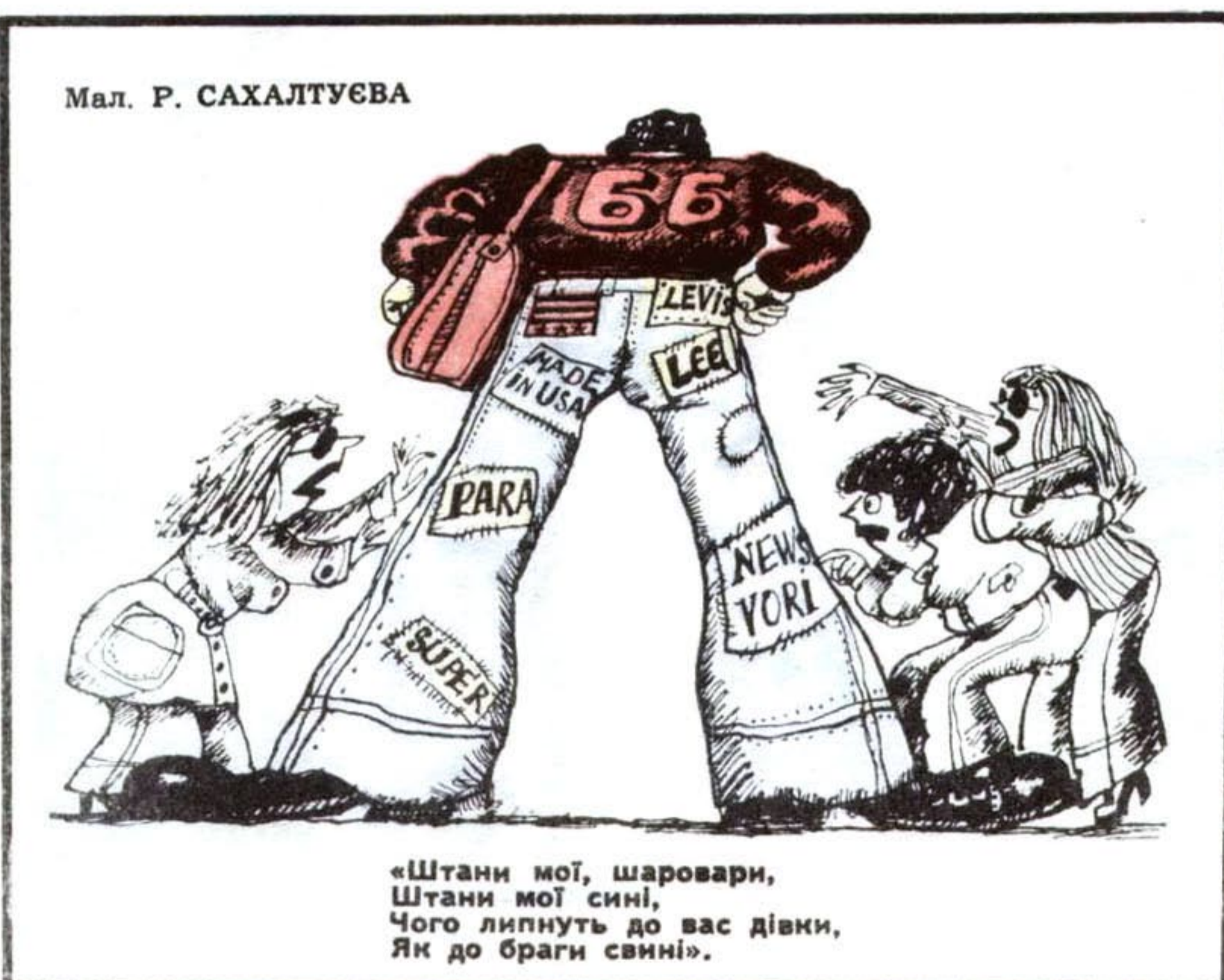
Мал. Ю. СЕВЕРИНА

«Не тепер, не тепер
По гриби ходити.»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Та не спав я нічку не одну,
Не буду спати ще й другу.»

Мал. Р. САХАЛ'ТЄВА

«Штани мої, шаровари,
Штани мої сині,
Чого липнуть до вас дівки,
Як до браги свині.»

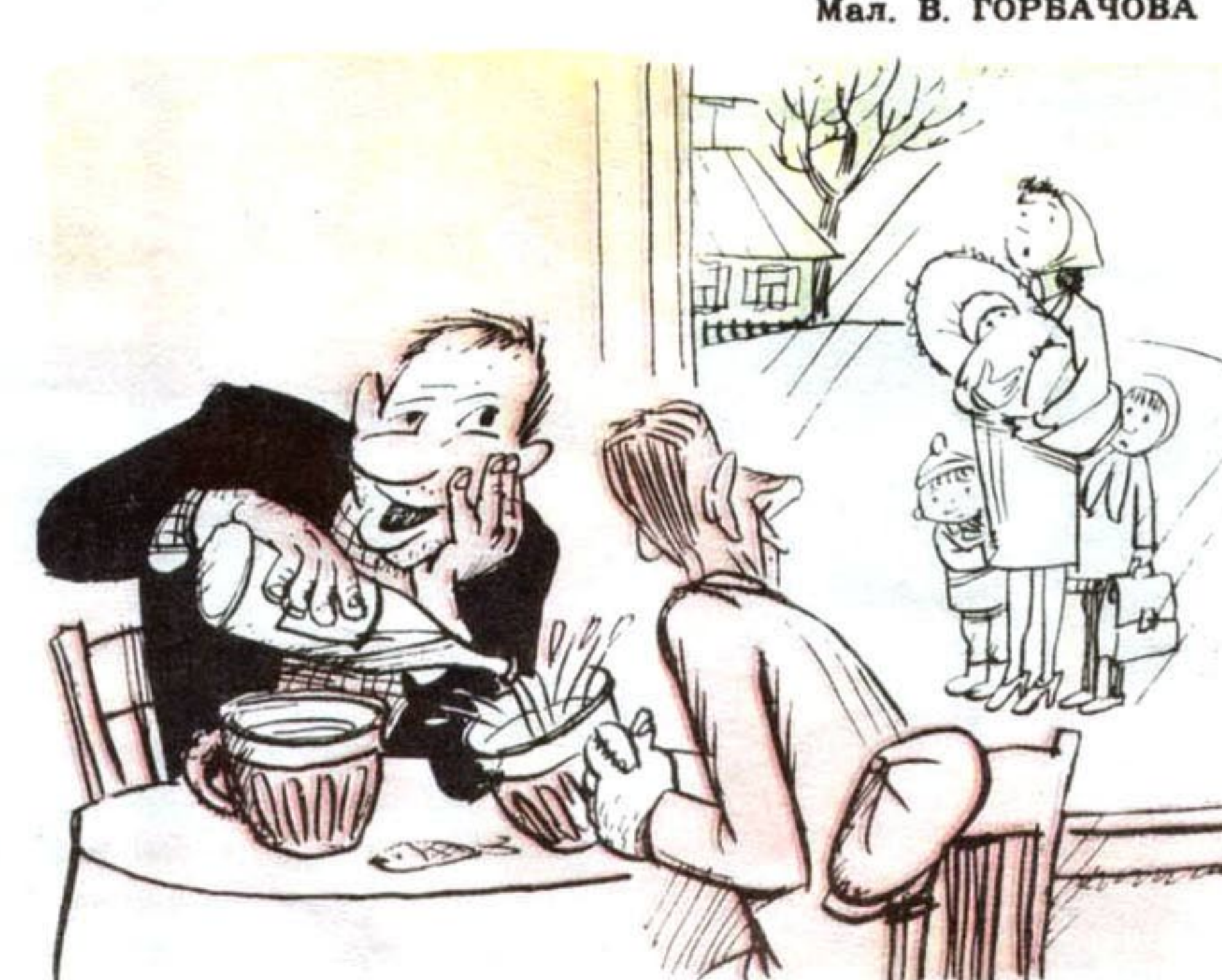
Мал. В. ШИРЯЄВА

«Де проходив милий,
Там його слідочок.»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Зайшла мені чорна кура дорогу.»

Мал. В. ГОРБАЧОВА

«Та нехай вона та там не плаче:
Я тут не журюся.»

«САБОТАЖНИКИ»

ГУМОРЕСКА

Коли організувався у нас колгосп, мене головою обрали. Підкуркульники, правда, були проти:

— Куди йому, голодралцеві! Він же навіть чобіт не має...

А я і справді не мав у що взутися. Так перше літо босоніж і керував господарством. Приїде, бувало, представник з району, питає голову.

— Ну, я,— кажу,— голова. Що вам потрібно?

А він огляне мої полотняні штани, бузино фарбовані, босі ноги та й говорить: — Ви, дядьку, не жартуйте. Мені голова потрібен. Гукніть...

Але то все нічого. З паперами лихо. Шлють їх з району — страх скільки! І всі до виконання, і всі терміново. Добре, я трохи грамотний, читати умію, а то б мені взагалі біда. Хоча і грамотному нелегко.

Находить якийсь папір. Так, мовляв, і так: не далі, як завтра, направити до району саботажників. Слово незнайоме, вперше чую. Гм... Саботажників... «Мабуть, знову якихось делегатів»,— гадаю, а точніше дізнатись ні в кого: вчитель кудись поїхав, а батюшку ми скасували.

Ну, добре. Зібрав я вечором біля комори людей, як ішли з роботи, прочитав папір.

— Яка в кого думка? — питаю.

— А чого тут думати? — озвався Хома Хворост.— Обрати трьох чоловік, і нехай ідуть.

— Хому Хвороста,— назвав хтось відразу.

— Петра Невінчаного!

Тут Дунька Нечипоренкова, найзикатіша в селі жінка, лементу наробила:

— Чого це все чоловіків та й чоловіків? — репетує.— Несправедливо! Тепер рівноправ'я!

Обрали і Дуньку.

Я вже хотів закрити збори, як Петро Невінчаний раптом питає:

— А що воно таке — саботажники? А то обрали — і не знаєм куди...

— Еге, поясніть!

«Мені самому аби хто пояснив»,— думаю, а вголос кажу:

— Пізно уже, нема коли пояснювати. Там пояснять,— і махнув рукою в бік райцентру.

Ранком дядько Пилип, конюх, відвіз обраних до району. А надвечір повернувся сам.

— Де ж, — питаю, — оці, як його?..

— Саботажники? Та в районі залишились.

— Надовго? — цікавлюсь.

— Та казали в міліції, що розберуться... Іх там причинили за те, що буцімто зривали хлібоздачу. Дунька, ги-ги... бушує, вас на чім світ кляне...

Другого дня я їздив визволяти «саботажників».

Ох, і було ж мені!

Вам, молодим, тепера, звичайно, смішки. Ви — народ освічений. А мені тоді не до сміху було...

Віталій КОВАЛЬ

КАР'ЄРИСТ

ГУМОРЕСКА

Завзяття, з яким економіст Гикавчук трудився ось уже майже дві години, переконливо свідчило: завдання він виконує складне, відповідальне і, мабуть, цікаве. Бо навіть про перекури забув.

— І чого він так старається? — запитав у мене рахівник Кикавець, з яким ми біля вікна в коридорі пахкали цигарками. — Знає ж добре, що шеф у від'їзді.

— На Гикавчука зрідка таке находити, — пояснив я. — То цілими днями дрімає або викреслює маршрут мухи, яка повзає по шибці, а то зненацька хапається за свій арифмометр.

— А чи не прицілювся він на старшого економіста? — задумливо мовив Кикавець. — Ходять чутки, ніби вже затвердили ставку.

— Ну, ні. Гикавчук знає межу своїх можливостей, — впевнено заперечив я.

Втім, фраза, кинута рахівником, міцно засіла мені в голові. Невже, справді, Гикавчук щось пронюхав? Он як моцується за столом! Аж голову перекосячив і спітнів від натуги. З такою заповзятістю крутить ручку арифмометра, наче до відділу зайшов Сидір Сидорович. Лінійок, яких треба пошукати, а туди ж — кар'єри заблагось! А мені, між іншим, ні слова. Хоча... Це ж він, здається, вчора скаржився, що зарплати йому не вистачає. І як я не здогадався відразу, куди він гне? А може, справді має нагальну роботу? Два тижні тому теж отак цілий день трищав арифмометром. Але ж тоді була інша ситуація. Тоді директор нікуди не виїжджав. Певно, чує, котра, де сало лежить. І навіть сказав йому, що вводять посаду старшого економіста!

— Друже, не надірвайся випадково на роботі! — лагідно попередив я Гикавчука.

Він відірвався від стовпчика цифр і якусь хвилину дивився на мене поглядом таксиста, котрому подали якраз ту суму, що її наклавав лічильник. Не сказавши ні слова, знову вхняпився у свої розрахунки.

— Так можна молоду дружину залишити вдовою! — заіржав я весело.

— Замовкни! — грубо зупинив мене Гикавчук.

От хамлюк! Ще наказом про підвищення в посаді й не пахне, а він уже грубіянити почав. Не тямлячись від злості, я гукнув:

— Ей, кар'єристе нещасний! Я чхав на те, будеш ти старшим економістом чи ні, хоч мені добре відомо: якщо й пролізеш на цю посаду, то тільки не завдяки своїм діловим якостям! До речі. Ми всі знаємо, чого сьогодні так ревно трудишся, хоч перед тим два тижні і за холодну воду не брався...

Виклавши правду-матінку, я з олімпійським спокоєм став чекати жалюгідних виправдань колишнього друга. Колеги теж зацікавлено поглядали на нас. Друкарка Зіночка навіть перестала крутити волосся на бігуді.

— Тобі треба ранком температуру міряти! — нарешті вичавив із себе Гикавчук. — Про яку кар'єру патякаєш? Краще подивись на календар, яке завтра число!

— Ну, сімнадцяте, — переможно задер я голову. — І що ти цим хочеш сказати?

— А те, що перед зарплатою я підраховую, скільки маю отримати грошей, скільки дружині дати, а скільки собі на пиво залишити.

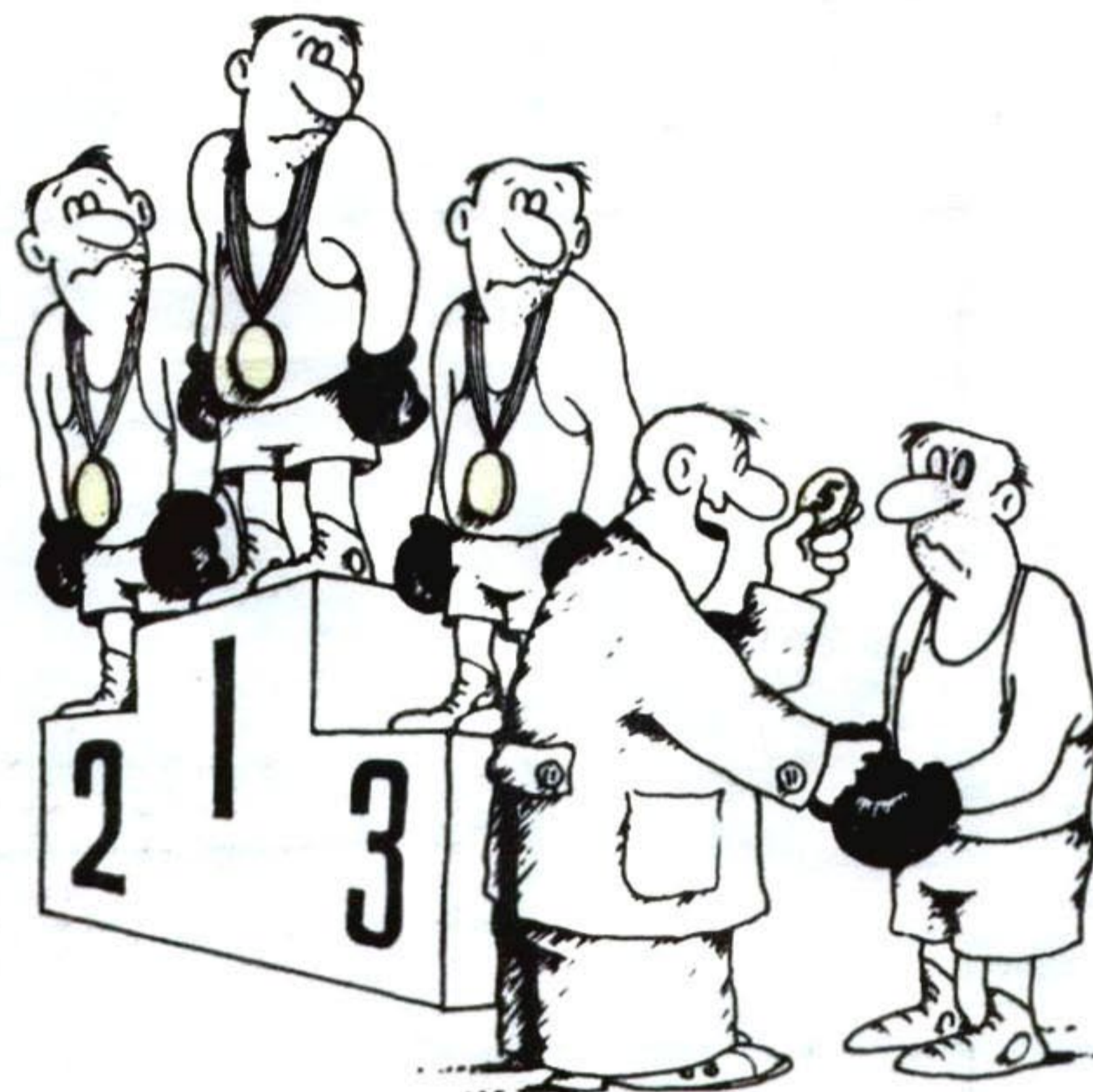
Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

— Даремно ти так балуєш свого малого.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Пегас не витримав.

Дали перцю!

Працювали у колгоспі «Перемога» (Полтавська область) Чуприна І. О. головним бухгалтером, Чуприна П. П. завідувачим господарством, а Максимова М. Я. касиром. Працювали вони, треба відзначити, дружно. Варто, приміром, комусь із них порушити фінансову дисципліну чи допустити марнотратство, як двоє інших усе робили, щоб про це ніхто не дізнався. Та як не крилися, колгоспники дізналися про їхні махінації і написали про це до редакції.

На прохання «Перця» Козельщинський районний комітет народного контролю перевірів цього листа. А голова комітету О. Касяненко повідомив, що при перевірці факти підтвердились.

Матеріали перевірки було обговорено на розширеному засіданні правління колгоспу. Рішенням правління за допущену безгосподарність та марнотратство голову колгоспу Ляха Л. П., головного бухгалтера Чуприну І. О., завгоспа Чуприну П. П. покарано. З них та інших винуватців стягнуто та внесено до колгоспної каси 2955 карбованців. А за зловживання службовим становищем головного бухгалтера Чуприну І. О., завгоспа Чуприну П. П. та касира Максимову М. Я. з роботи знято.

НА ЗАКОННІЙ ОСНОВІ

Останнім часом кількість захворювань серед західнонімецьких робітників і службовців різко зменшується. Пояснюється це не поліпшенням медичної профілактики, як можна було б подумати. Пояснюється це (чого не можна було б подумати) деякими особливостями тамтешньої юриспруденції. Так, на запитання: «Що таке захворювання з огляду на закони про працю?» — там можна почути відповідь юриста: «Захворювання — одна із причин для звільнення з роботи».

Тим, хто сумнівається, що юрист може дати таку відповідь, варто ознайомитися з вироком Федерального робочого суду ФРН. Недавно він виніс дослівно таке рішення: «Захворювання — причина для звільнення з роботи».

Коротко кажучи, якщо тепер у Федеративній Республіці Німеччини робітник або службовець почуватися нездоровим, то не ризикує сказати про це. Отож навіть медична статистика підтверджує, що кількість відвідувань лікарень і кількість лікувальних процедур зменшилися в ФРН на 9 процентів, і є тенденція до дальшого зменшення.

Бо як вилетіти із роботи, то жодні процедури тобі вже не допоможуть.

НА ДЕРЖАВНОМУ УТРИМАННІ

Сандро Сакуччі не тільки фашист за переконаннями, не тільки член італійської неонацистської партії «Національні праві сили» за партійною приналежністю, не тільки карний злочинець, організатор терористичних актів, політичних убивств — за своєю практичною діяльністю. Він до того ж іще й депутат італійського парламенту. Щоправда, тепер сенйор Сакуччі в парламенті не засідає, бо й самого того сенйора в Італії нема — утік за кордон від справедливої карни. А от депутатом парламенту вважається й досі. Втім, сказати: «вважається депутатом» — то ще не точно сказати: після того як сенйор Сакуччі цигонув із Італії, він не лише «вважається», а й регулярно отримує депутатську платню.

Уже два роки відповідні італійські чиновники кожного місяця справно перераховують з державної скарбниці на якийсь

там рахунок у якомусь там швейцарському банку певну суму для сенйора-депутата Сакуччі.

А врешті, це — не виняток: у такий самий спосіб капають грошенята державні у гаманці іще кількох таких самих депутатів від тої самої неонацистської партії. І цьому теж зовсім не заважає те, що на них у прокуратурі заведено кримінальні справи і що в поліцейських досьє вони фігурують як злочинці, яких розшуковують.

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

НЕ В НАЗВІ СПРАВА

Назва Південно-Африканської Республіки уже стала синонімом горезвісного апартеїду, запеклого расизму. І от південно-африканські правителі загадали своїм географам та лінгвістам незвичайну роботу: як повідомив тамтешній міністр інформації К. Мюльдер, на тих учених фахівців покладено підшукати для ПАР нову назву. «Бо що то за назва така — Південно-Африканська Республіка!», — каже міністр. Вона ж, мовляв, зовсім не відповідає характерові цієї країни. Треба, мовляв, підшукати таку, щоб не мала нічого спільного із теперішньою.

Отож і засіли південноафриканські географи з мовознавцями вкупі та заходи-

лися під керівництвом самого пана міністра перебирати та перетасовувати усілякі назви.

Примітка: Марна то робота, бо ж сказано: назви чорта хоч янголом — він усе одно чортом буде!

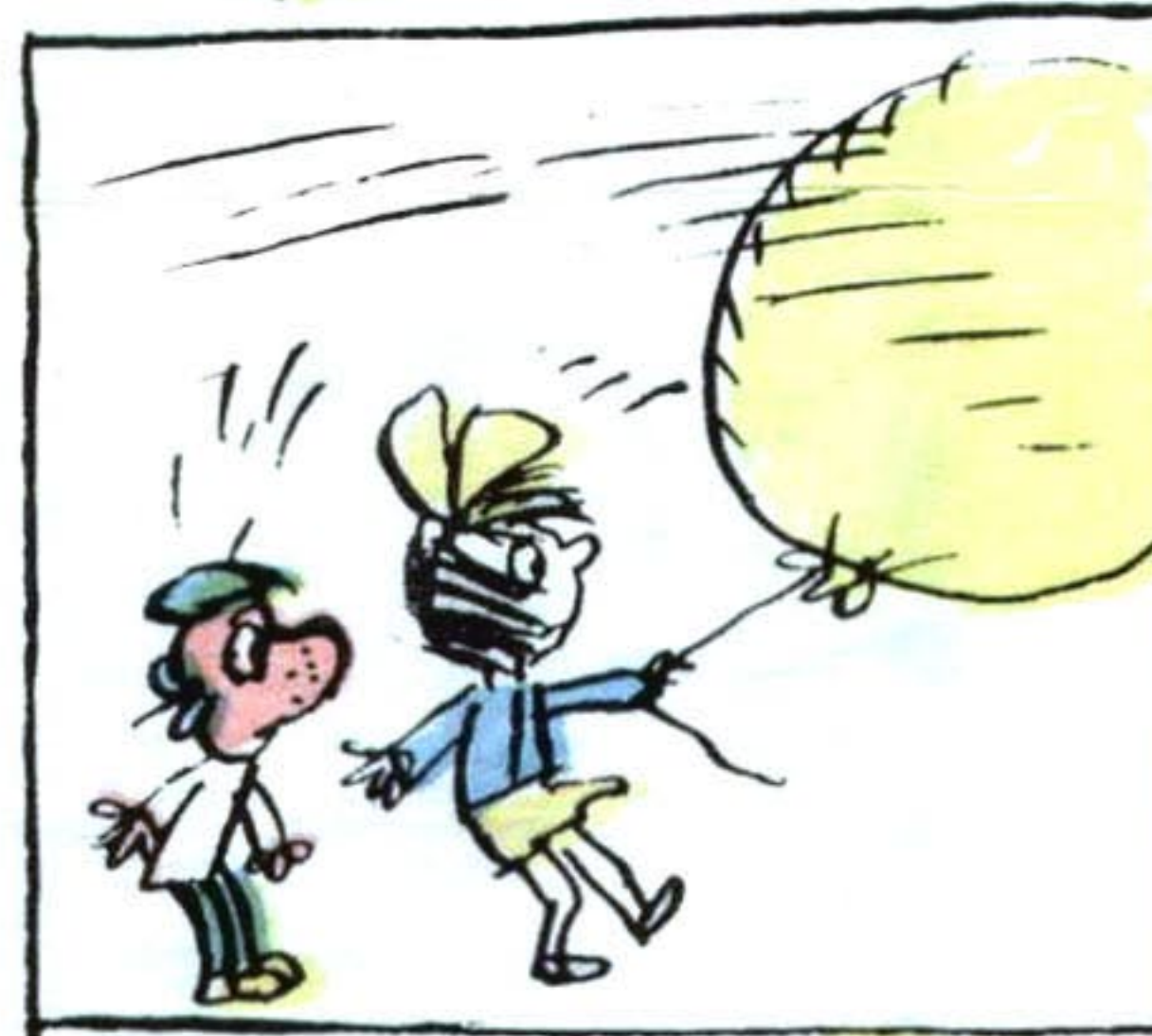

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Оце та-а-ак!!!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

І. ФОЙСТЕЛЬ

ЯК ВОВК ХОТІВ ПРОКОВТНУТИ СОНЦЕ

Німецька казка

Жив у одному лісі вовк. І заманулося йому підкорити собі усіх звірів, щоб вони йому служили. От вийшов він на пагорб і закричав:

— Гей ви, звірі, слухайте всі! Віднині ви мої слуги. А якщо не служитимете мені, то я проковтну сонце!

Усі звірі затремтіли від страху: що ж то буде, коли не стане сонця? Адже без сонця зникне тепло, не буде розкішних зелених дібров, не достигатимуть жолуді й суниці...

— Розчешіть мені шерсть! — заревів вовк.

Одразу ж підбіг дикий кабан і щіткою почав розчісувати вовчу шерсть.

— Помийте мені лапи! — знову наказав вовк.

І тут прибіг борсук і помив вовкові лапи. — негайно приготуйте мені м'який барліг! — знову розпорядився вовк.

Козуля з білочкою назбирали листя і моху й устелили житло володаря.

Але вовк усе ще був незадоволений і всім погрожував.

Так минали дні, страх настільки оволодів звірами, що вони покійно виконували усі вовчі примхи.

Якось, мандруючи, забіг до них заєць з іншого лісу. Цей заєць аж розсміявся, коли побачив заляканих звірів, що підкорилися вовкові. Але звірі затулили йому рота, бо вони боялися, щоб заячого сміху та раптом не почув вовк.

Надвечір заєць розпалив вогнище, гріється біля нього ще й пісню співає.

Аж тут надбігає вовк.

— Біля вогню грітимусь я, а ти йди собі геть! — сказав вовк. — Якщо ж ти цього не зробиш, я проковтну сонце.

Усі звірі з острахом спостерігали з-за кущів, що ж буде далі.

— А що яскравіше: мій вогонь чи сонце? — запитав заєць.

— Звичайно, сонце! — зневажливо посміхнувся вовк.

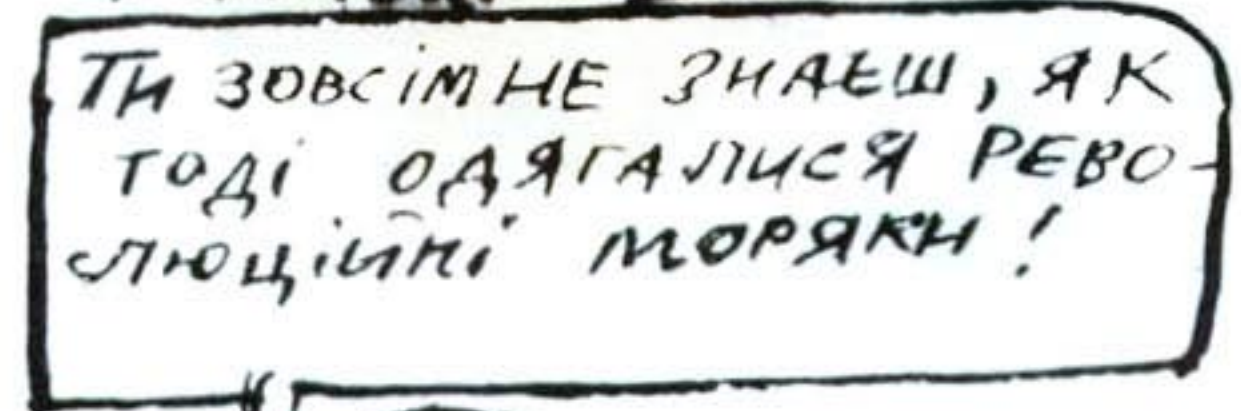
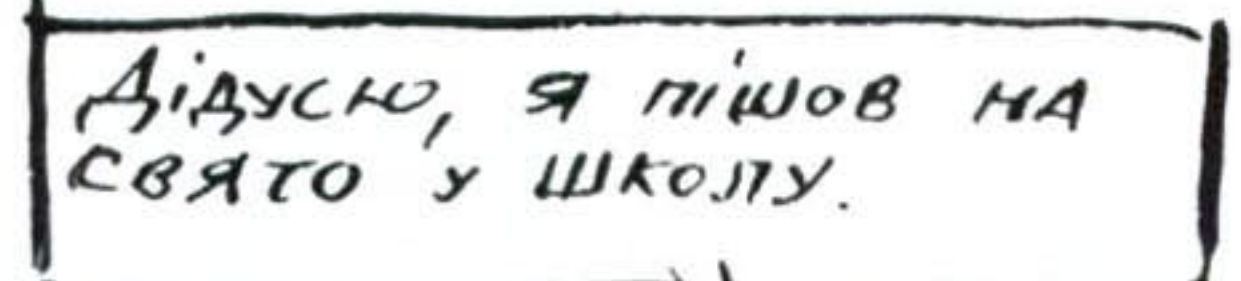
— А що гарячіше: мій вогонь чи сонце? — знову запитав заєць.

— Та ж сонце, дурню! — гаркнув вовк.

— Отже проковтнути мій вогонь для тебе — дрібниця, — сказав заєць.

Вовк бачив, що з-за кущів за ним спостерігають сотні очей. Відступати було нікуди, і він з розпачу почав хапати зубами вогонь. Та одразу ж дико заревів од болю і втік за сім гір і сім рік. І більше цього вовка в тому лісі не бачили. А звірі весело танцювали навколо вогнища і хвалили мудрого зайця.

З німецької переклав І. АРТЕМЧУК.

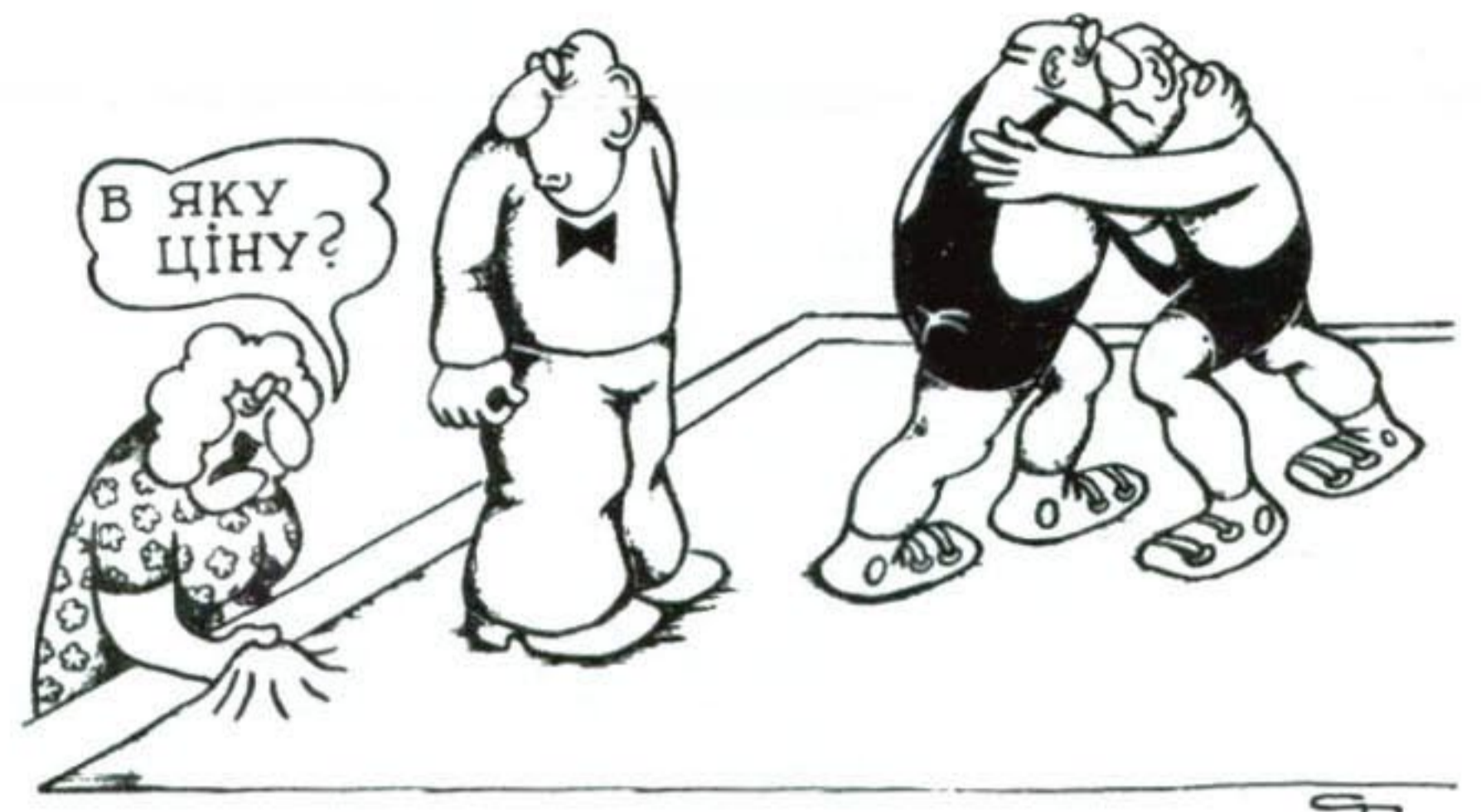

Без слів.

МАТЕРИНСЬКА ПОРАДА

Запитала в ньєнки доня:
— Що мені робити?
Іти заміж за Афоню
Чи у вуз вступити?
— Ти не став питання
руба,—
Каже тихо мати,—
Йди туди, дитино люба,
Де захочуть взяти.

Микола ДМИТРІЄВ.

Без слів.

ЧИ БУДУТЬ СВИНІ

Одного разу якийсь пихатий сатовник прийшов до петербурзького цирку разом із своєю опасистою жінкою. Він зневажливо запитав Анатолія Дурова, що стояв біля каси:

— Ска-а-жіть, а свині будуть?
— Як візьмете квитки, то будуть.

«МИ СПІВАЛИ»

Шаляпін мав служника Петра, який був надто високої думки про власну персону. Під час перебування Шаляпіна в Берліні до Петра звернувся один журналіст з проханням влаштувати йому інтерв'ю з видатним російським співаком.

— На жаль, дорогий пане, нічого не можна зробити,— відповів Петро.— Мій хазяїн зараз одягається і не може прийняти пана, але я сам можу дати інтерв'ю, бо про все, що стосується його, я добре поінформований.

— Які плани пана Шаляпіна на найближчий час?

— Збираємось до Мілана, де в театрі «Ла Скала» співатимемо Мефістофеля. Пізніше поїдемо до Лондона, де в королівському палаці дамо великий концерт для англійської аристократії.

З НАПІВЗАБУТОГО

У цю хвилину порт'єра на дверях до кімнати, де одягався Шаляпін, розсунулась, і він сказав:

— Все правильно, але не забудь, Петре, забрати мене з собою, коли їхатимемо до Мілана і Лондона.

СІМОМА МОВАМИ

Москва приймала гостей — велику групу педагогів, які приїхали мало не з усіх кінців земної кулі.

На урочистому вечорі у Великому залі консерваторії працівники освіти столиці зустрілися із своїми зарубіжними колегами.

— Слово надається народному комісару товаришеві Луначарському.

Анатолій Васильович виголосив вітальну промову — яскраву, образну, дотепну, спочатку російською, потім англійською, німецькою, французькою і після миттєвої паузи іспанською мовами.

По рядах пронісся здивований

гомін. Коли Луначарський проказав ту ж промову по-італійськи, а потім стародавньою латинню, зал піднявся і залунали нестримні оплески, що не вщухали кілька хвилин.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Одного разу Василь Стефаник підходить у кав'ярні до письменника Гната Хоткевича, який сидить за столиком і завзято пише сторінку за сторінкою.

— Я не розумію, як ви можете так багато і так легко писати?

Хоткевич на це відповідає:
— Бачите, така вже несправедливість на цьому світі. Вам досить написати кілька сторінок, щоб сказати, що ви маєте талант, а мені треба — цілу книжку.

РЕВАНШ

Всесвітньовідомий художник Пікассо мав гарного пса. Якось той захворів на ангіну. Художник, не довіряючи ветеринарії, викликав

до свого улюбленця видатного професора ларинголога. Оглянувши пса, професор призначив йому ліки... Пікассо сердечно подякував, а на прощання сказав:

— Знаєте, хотілось звернутися до найвідомішого у цій галузі спеціаліста. Мій пес вартий цього.

За кілька днів художник був запрошений до цього ж лікаря ларинголога.

— Я хотів би,— сказав професор,— розмалювати свою кухню. Ви могли б виконати це замовлення?

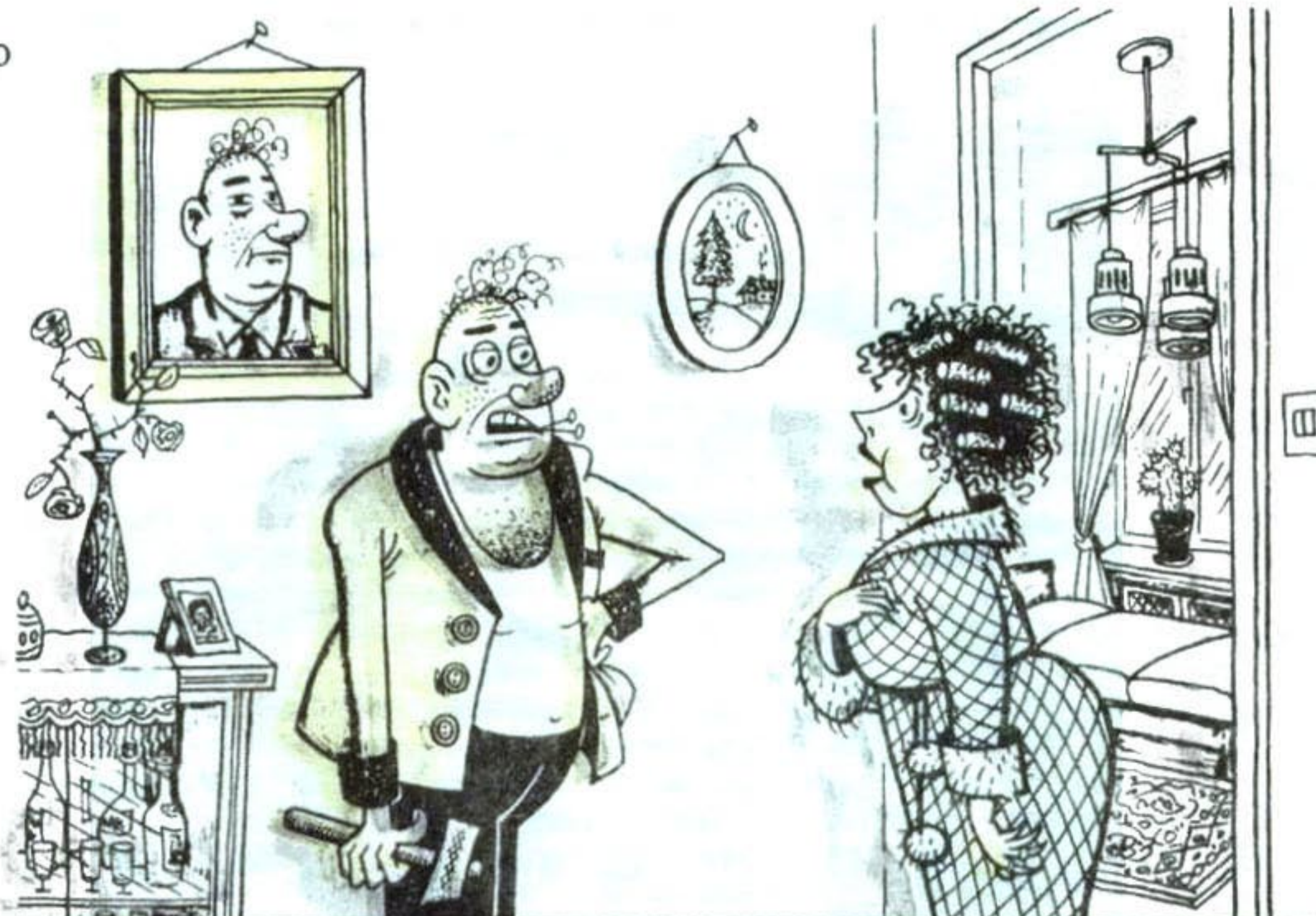
Коли Пікассо трохи охолонув після такої пропозиції, ларинголог додав:

— Бачите, хотілось звернутися до найобізнанішого з цією справою фахівця, адже моя кухня варта цього.

ЧОГО СМІЯТИСЬ!

Безталанний комедіограф випадково потрапив на репетицію нової оперети Кальмана, якою диригував сам композитор. Сидячи в першому ряду, гість нетактовно жартував і раптом голосно засміявся. Кальман обернувся і спокійно запитав його:

— Чого ви, власне кажучи, смієтесь? Адже я на ваших комедіях не сміюся.

— Не вішають на Дошку пошани, то що я — не можу в себе дома повісити?

ЗАСПОКОІВ

Кредо нероби

— Подумай вчасно про своє майбутнє! —
Бджола картала ледацюгу Трутня.—
Працюючи щоденно, без упину,
Я, може статись, десь впаду, загину,
А що тебе чекає попереду,
Як жити будеш без краплини меду?!
— Поганого не трапиться зі мною:
Я познайомлюсь... з іншою бджолою!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

— Ми вже було до вас зібралися, а тут сусід забіг із святом привітати.

— З вас тридцять два кеербе і сімдесят одна коп.

Дали перцю!

З нетерпінням чекали мисливці серпня — місяця, коли починається полювання на пернату дичину. Чекав серпня і голова колгоспу «Коллективіст» (Житомирська область) П'ятниковський Анатолій Станіславович. Чекав він, чекав, але не дочекався. Узняв рушницю, набі і гайнув до села Рудополи. Там біля річки, угледівши гусей та качок, відкрив стрільнину. Двох гусаків, двох гусенят та трьох качок забив, і не диких, а свійських. Про це полювання написали «Перцеві» колгоспники. Начальник Червоноармійського райвідділу внутрішніх справ П. Д. Примак повідомив редакції, що таке справді було. Бюро Червоноармійського райкому партії оголосило П'ятниковському А. С. сувору догану із занесенням до облікової картки.

ЗООАФОРИЗМИ

- Копитом в душу не достукаєшся.
- Синиця моря не запалила, але премію вимагала: за економію пального.
- Хто дрижить за свою шкуру, той не дорожить чужою.

Микола ПОЛОТАЙ.

Розказують, як колись циган купив бричку. Купив, а його питають: «Чому ж коня не придбав?» А циган їм: «Кінь — то юринда. Головна — бричка».

Щось подібне трапилося на Переяслав-Хмельниччині. Правда, є дані, що тамтешні керівники слова «юринда» не вживали. Але, судячи з усього, мислили у тій же площині, що й циган. Хоч вони не купували брички, а споруджували недалеко від села Ташань цегельний завод, який обійшовся в 500 тисяч карбованців.

Коли завершили будівництво і у всій красі постала чималенька двоповерхова контора (було це 1972 року), кажуть, ніби тодішній голова райміжколгоспбуду Т. В. Огородников таку промову врізав, що музиканти духового оркестру розчулилися-рознервувалися і, замість тушу, зіграли народну пісню «Ой, я нещасний, що маю діяти»...

Оцієї пісні невдовзі заспівав і директор новозбудованого Ташанського заводу П. К. Янчук. Він і справді не знав, що робити-діяти. На цегельному заводі — з новітнім обладнанням, тунельною піччю, гарними сушильними сараями, кар'єром із чудесною глиною — працювати-діяти не було кому. Бо керівники міжколгоспбуду, споруджуючи підприємство вдалині від населених пунктів — «серед степу широкого», думали тільки про бричку... чи то пак, про завод, а от про робочу силу для нього — не подумали. Очевидно, гадали, що на завод валом повалять трударі з далеких і ближніх сіл.

Не повалили. І на підприємстві, замість сімдесятих робітників, працює лише близько двох десятків.

Якщо вже ми згадали про циганову бричку, то все-таки варто констатувати, що вона, хоч і стояла в нього під повіткою, але хліба, як

то кажуть, не просила, збитків не завдавала. А Ташанський завод завдає. Він так і по документах проходить — «планово-збитковий». Та й де ж йому бути не збитковим, коли вартість однієї тисячі цегли тут — 122 карбованці 39 копійок, а це — утричі дорожче, ніж на будь-якому іншому підприємстві подібного типу. Тож і виходить: завод, який має давати 5—6 мільйонів штук цегли на рік, випускає не більше одного мільйона. Це при тій ситуації, що

Тепер цьому управлінню підпорядковано два цегельні заводи в районі — Полого-Вергунівський і Ташанський. Директором — той же П. К. Янчук. А саме заводоуправління підлягає тресту промбудматеріалів Київського облміжколгоспбуду. Уловили? Раніше над заводом стояв тільки районний міжколгоспбуд, тепер він підпорядкувався обласним інстанціям, хоча з міжколгоспбудівської системи не вибув. Тобто, виходить, ніби бричку пере-

«Юринда» з бричкою, або чому директор співає...

районові щороку не вистачає на будівництво близько десяти мільйонів штук цегли. І везуть її з черкаських заводів, з київських, і ще бог знає з яких...

Дивлячись на ту картину, відповідальні товариші спробували, було, зробити реорганізацію. Але зробили приблизно те, що й циган з бричкою: він перетяг її з повітки під дощаний навіс. А Ташанський цегельний завод перетягли... чи то пак, пробачте, передали Полого-Вергунівському заводоуправлінню.

везти перевезли, але залишили на тому ж подвір'ї. Зрештою, від цього перевезення-переведення справи не покращали. А навпаки — погіршали так, що втрутився Переяслав-Хмельницький райвиконком. Втрутився, як зовні поглянути, досить енергійно. Навіть офіційні розпорядження були дані: про те, щоб окремі колгоспи виділили людей для Ташанського заводу, щоб райспоживспілка організувала харчування для робітників, про спорудження гуртожитку і т. д., і т. п.

Але користі з тих розпоряджень — як од циганової брички. Ніхто їх не проконтролював, виконання їх ніким не перевірялося. Наприклад, коли довелося поспитати в голови райспоживспілки М. Л. Шкіри й директора об'єднання громадського харчування І. С. Шкуро, чому на заводі не працює буфет, то вони в один голос заявили, що ні про яке розпорядження виконкому не чули і в очі його не бачили...

Подібне щось і з гуртожитком вийшло. Пусткою стоїть величезна двоповерхова контора. І це не у фігуральному значенні, а в буквальному: після того, як підприємство передали Полого-Вергунівському заводоуправлінню, туди перейшов і нечисленний штат службовців. На дверях з табличками «Бухгалтерія», «Буфет» висять замки. Гуляє вітер по кімнатах майстрів, по двох просторих залах. Душові не працюють, довкіл пилюка, безладдя... А саме в ній, у отій конторі, й організувати б гуртожиток, і це б, очевидно, до певної міри вирішило проблему. А ще, мабуть, потрібен транспорт, щоб возити людей з довколишніх сіл і навіть, якщо в цьому буде сенс, із Переяслав-Хмельницького.

У всякому разі, треба якнайшвидше вирішити ці питання і керівникам району, і керівникам тресту та облміжколгоспбуду для того, щоб завод запрацював на повну потужність.

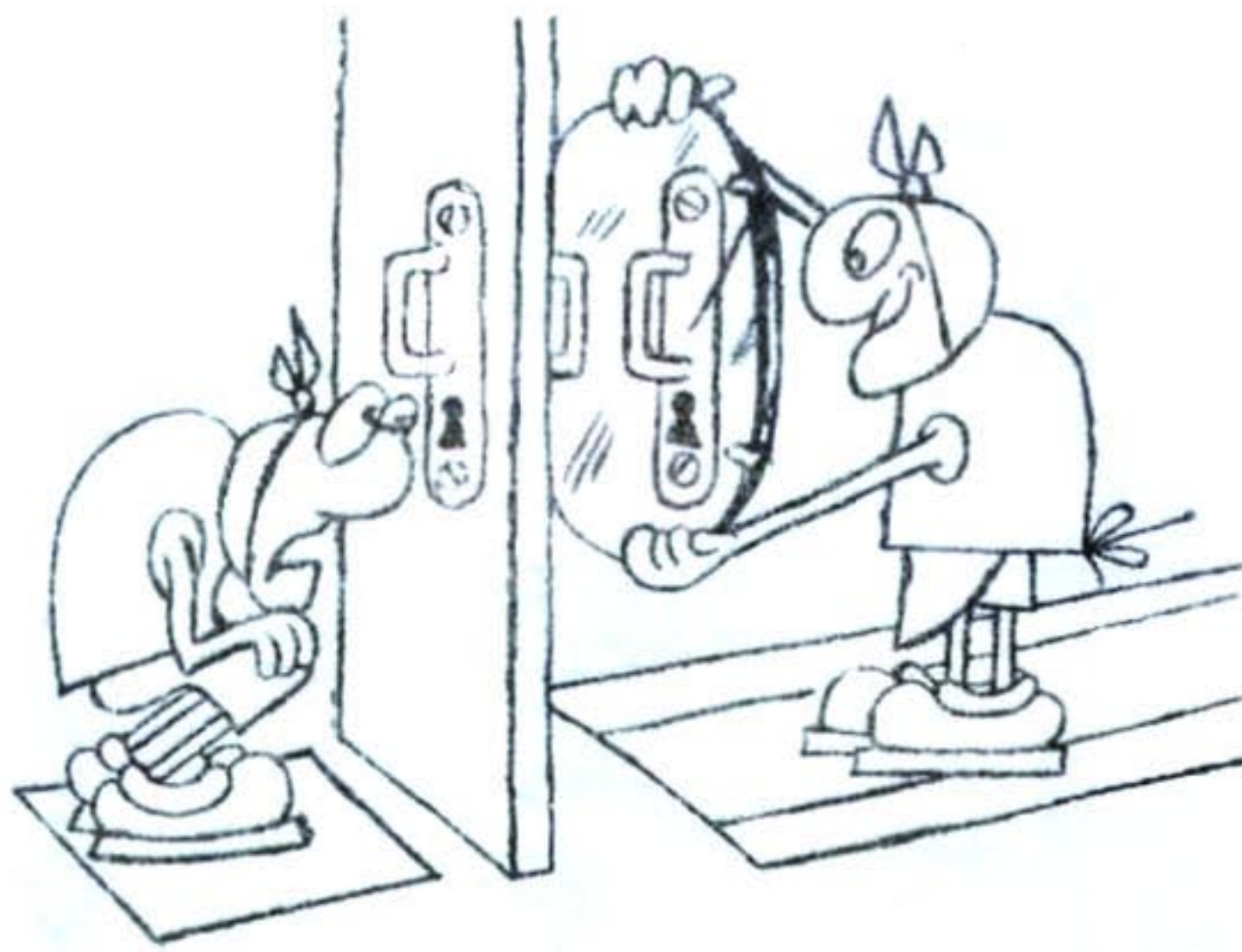
Бо поки що виходить «юринда», поки що користі з заводу, як від циганової брички. Тому й возять цеглу з Києва, з Черкас і ще бог знає звідки. Тому й співає директор П. К. Янчук стару пісню «Ой, я нещасний»...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

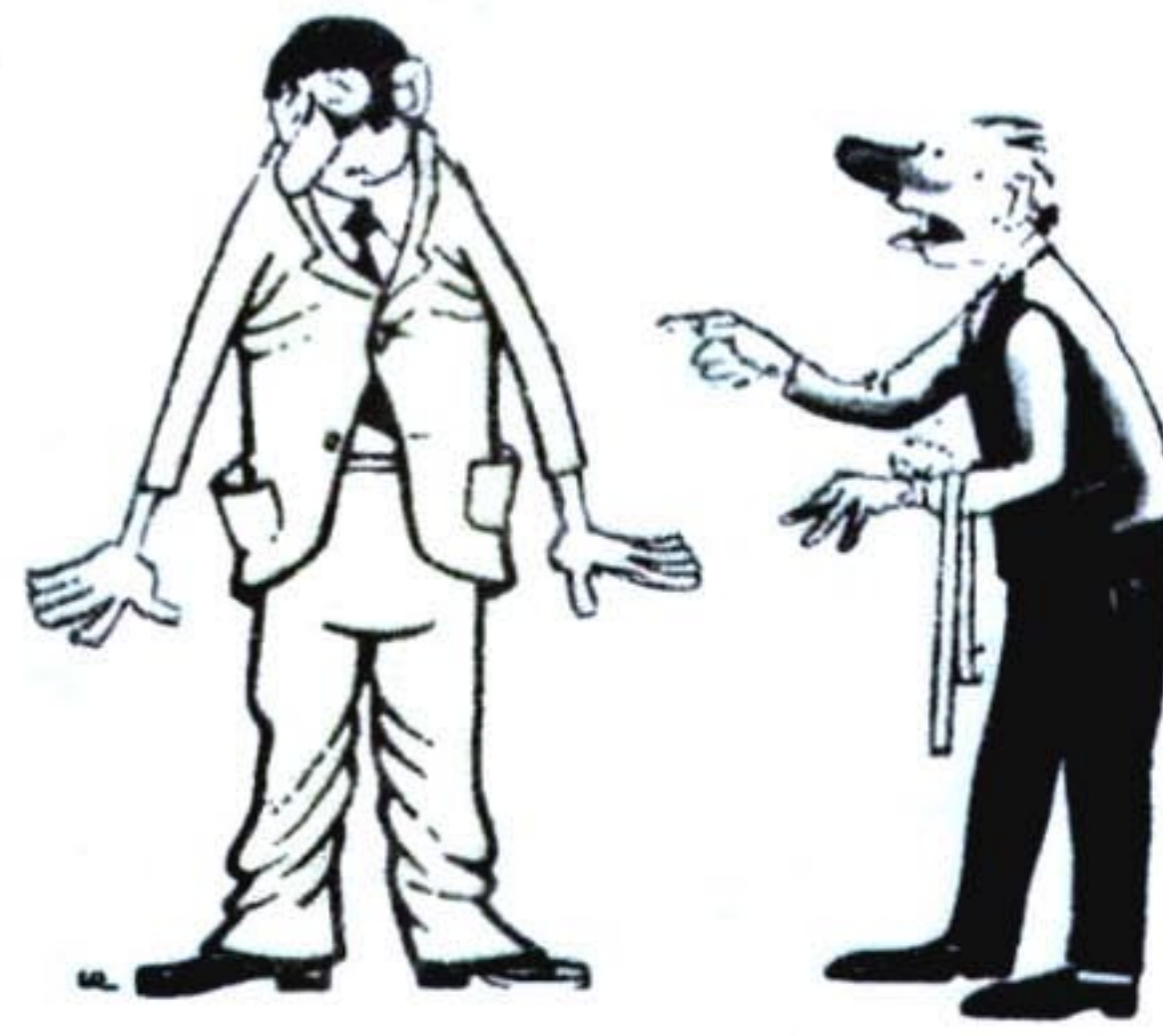
Київська область.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів «ВОЖИК» — Мінськ, «КІПЕРУШ» — Кишинів, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ЧАЯН» — Казань, «ДАДЗІС» — Рига, «КІРПІ» — Баку.

Без слів.

— Базікати про моду може кожний, а останнє слово однаково лишається за кравцем.

— Кого спіймаю, той буде випускати черговий номер стінгазети.

Без слів.

— А тут ось такенний інспектор рибнагляду водиться.

— У порівнянні з іншими, ми такі зразкові чоловіки. Вранці своїх дружин випроводжаємо на роботу, а ввечері зустрічаємо.

ПІДВЕЛИ

— В гості всі прийдіть до нас — Жартома просив Панас...

І який же був курйоз,
Як вони прийшли всерйоз!
Василь ДОМЧИН.
м. Житомир.

«ЗАБУДЬКИ»

Сидить на шії лобуряка,
Забув, що батько — не коняка.

Одержав хабаря Хома,
Забув, що жде його тюрма.

Впада «жених» коло Агати,
Забув, що був п'ять раз жонатий.
М. ГАЛАБУТСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що цілих три роки у приміщенні Лоц-Кам'янської (Жовтневий район міста Дніпропетровська) бібліотеки протікає дах, а у райвідділі культури та райвиконкомі на це дивляться крізь пальці, писалося у фейлетоні «А почалося із...» (№ 12 журналу).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Дніпропетровської міськ. ради З. Г. Сумина повідомила редакції, що заступника голови Жовтневого райвиконкому Гнеденка В. С. та завідувачого відділом культури цього району Колесова П. Я. попереджено.

Нині трест «Дніпроспецбуд» закінчив ремонтні роботи, і в бібліотеці створено усі умови для нормальної роботи. Територію навколо бібліотеки також впорядковано.

★ Завідувача буфетом ларка бурякопункту у селищі Стара Синява (Хмельницька обл.) Яткевич М. А. порушувала правила радянської торгівлі, грубо ставилася до покупців. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Як повідомив голова правління Старосинявської райспоживспілки М. Вознюк, вказані у листі факти при перевірці підтвердилися.

За порушення правил радянської торгівлі та грубо ставлення до покупців Яткевич М. А. з роботи знято.

★ «Хоча ревізія і виявила у комірника колгоспу «Маяк» (Харківщина) Івашури К. О. нестачу продуктів на суму 922 крб., вона продовжує працювати на цій посаді» — писали у своєму листі до редакції колгоспники.

Начальник Куп'янського районного управління сільського господарства В. Я. Канцедал повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Виявлену нестачу в сумі 922 крб. Івашура повністю внесла до колгоспної каси, а рішенням правління колгоспу «Маяк» за нечесне ставлення до роботи її з посади комірника звільнено.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що майстер шахти-дільниці «Ленінка» (Ворошиловградщина) Анохін Л. М. і агент приймального пункту «Трансагентства» по перевезенню вугілля Падалко Т. Ф. зловживають своїм службовим становищем.

На прохання Перця Лутугинський районний комітет народного контролю перевіряв цього листа. Голова комітету Н. І. Ткаченко сповістив редакції, що факти, вказані в листі, при перевірці підтвердились. За зловживання службовим становищем Анохіна Л. М. та Падалка Т. Ф. з роботи звільнено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 20 (1038)
(на українському мові)

Виходить двічі на місяць.

Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 15. 09. 1978 р. Підписано до друку 4. 10. 78. БФ 11714. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 04518. Тираж 3.170.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

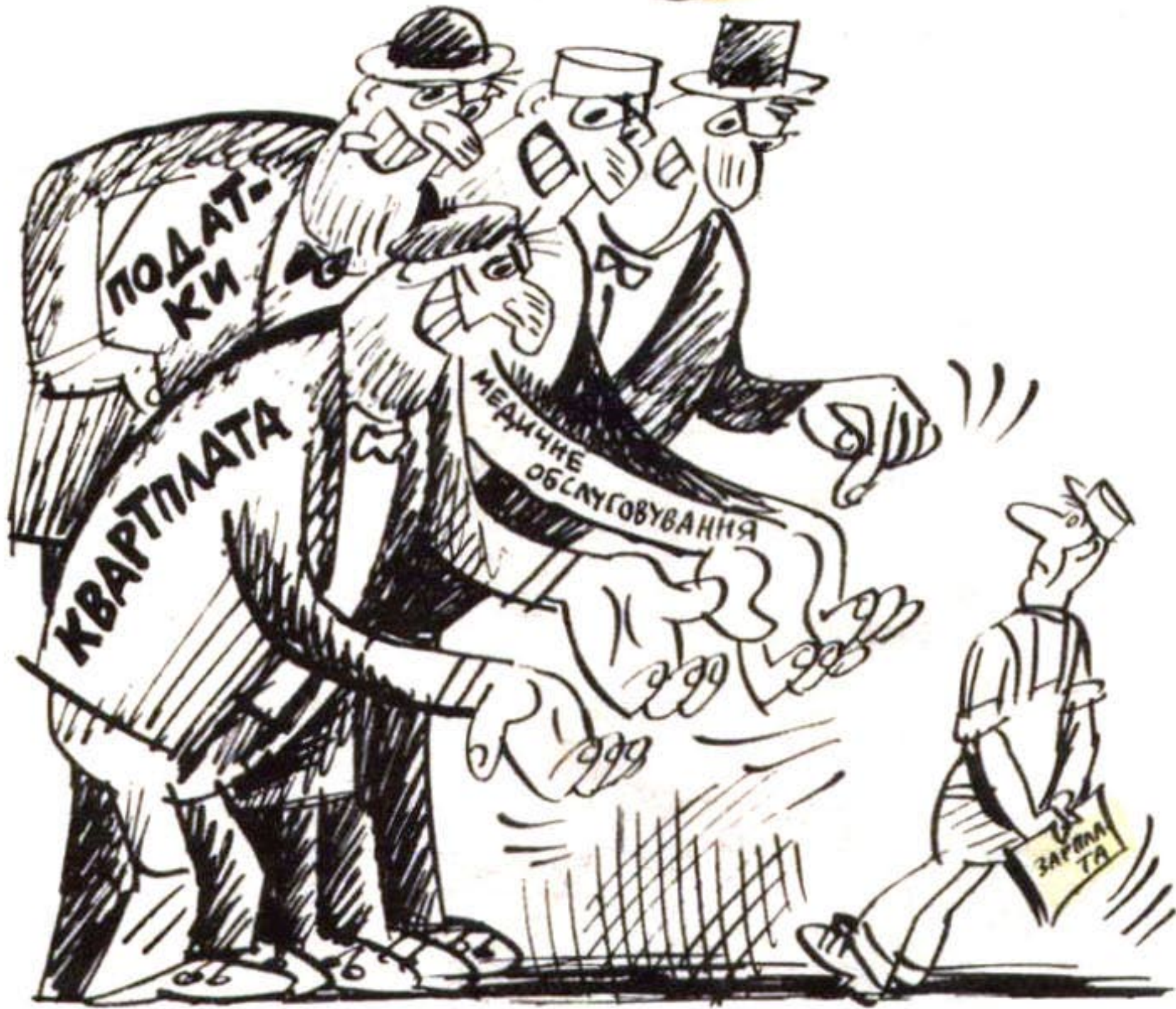
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал А.Стадник, обработал Александр Лебедев
для <http://perec-ua.livejournal.com/>

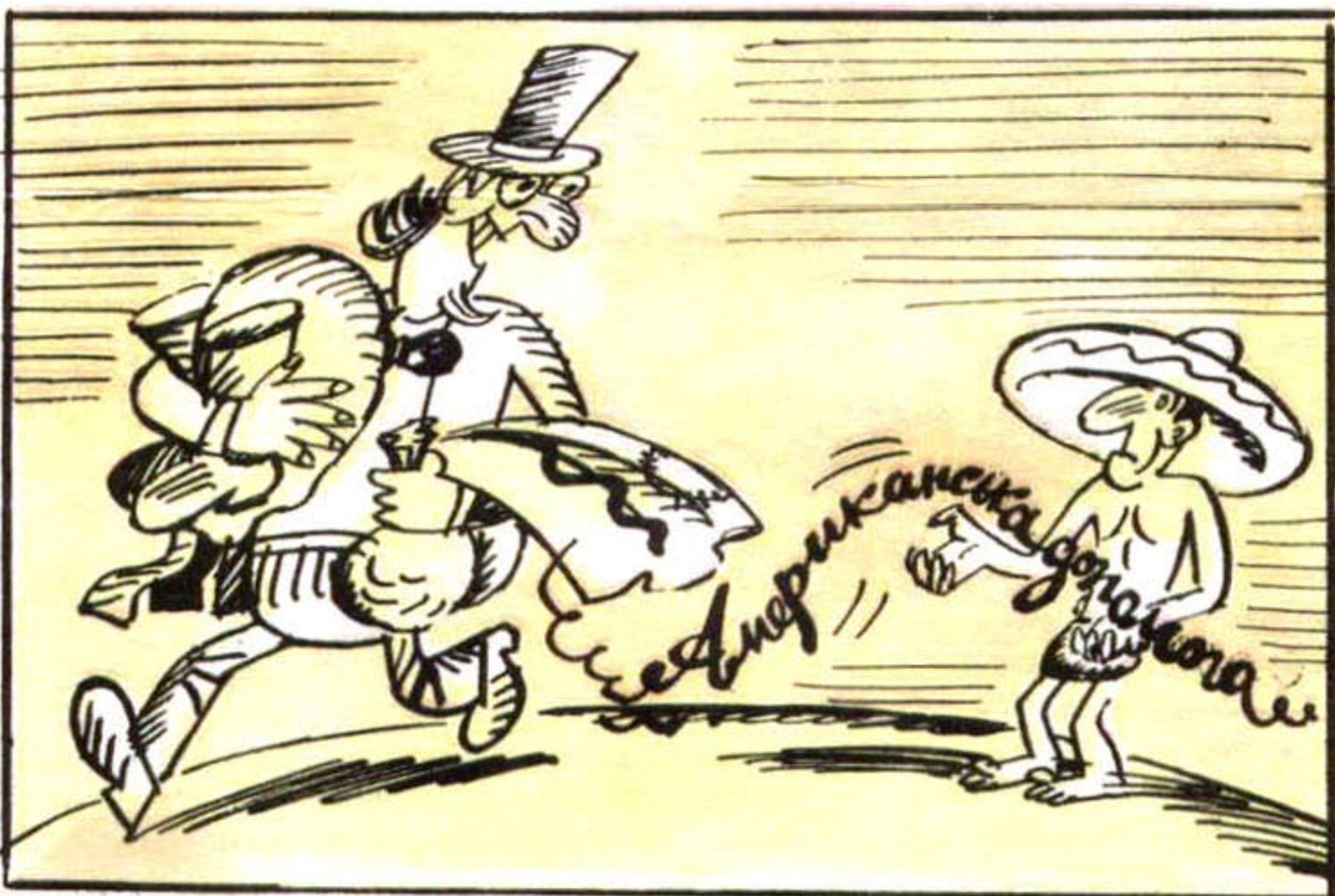
ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

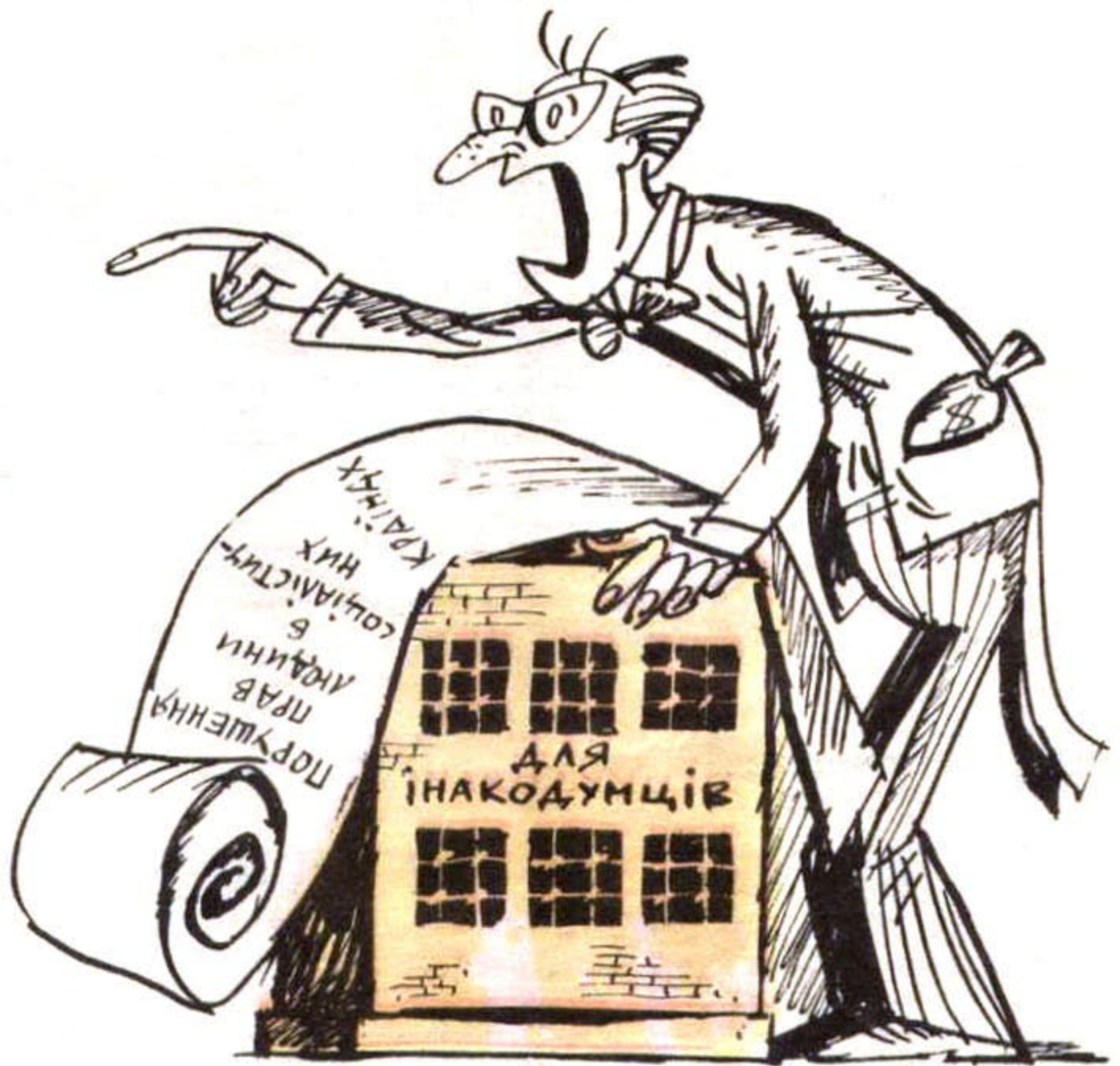
Оправ його хоч і в рамки, а він усе такий самий.

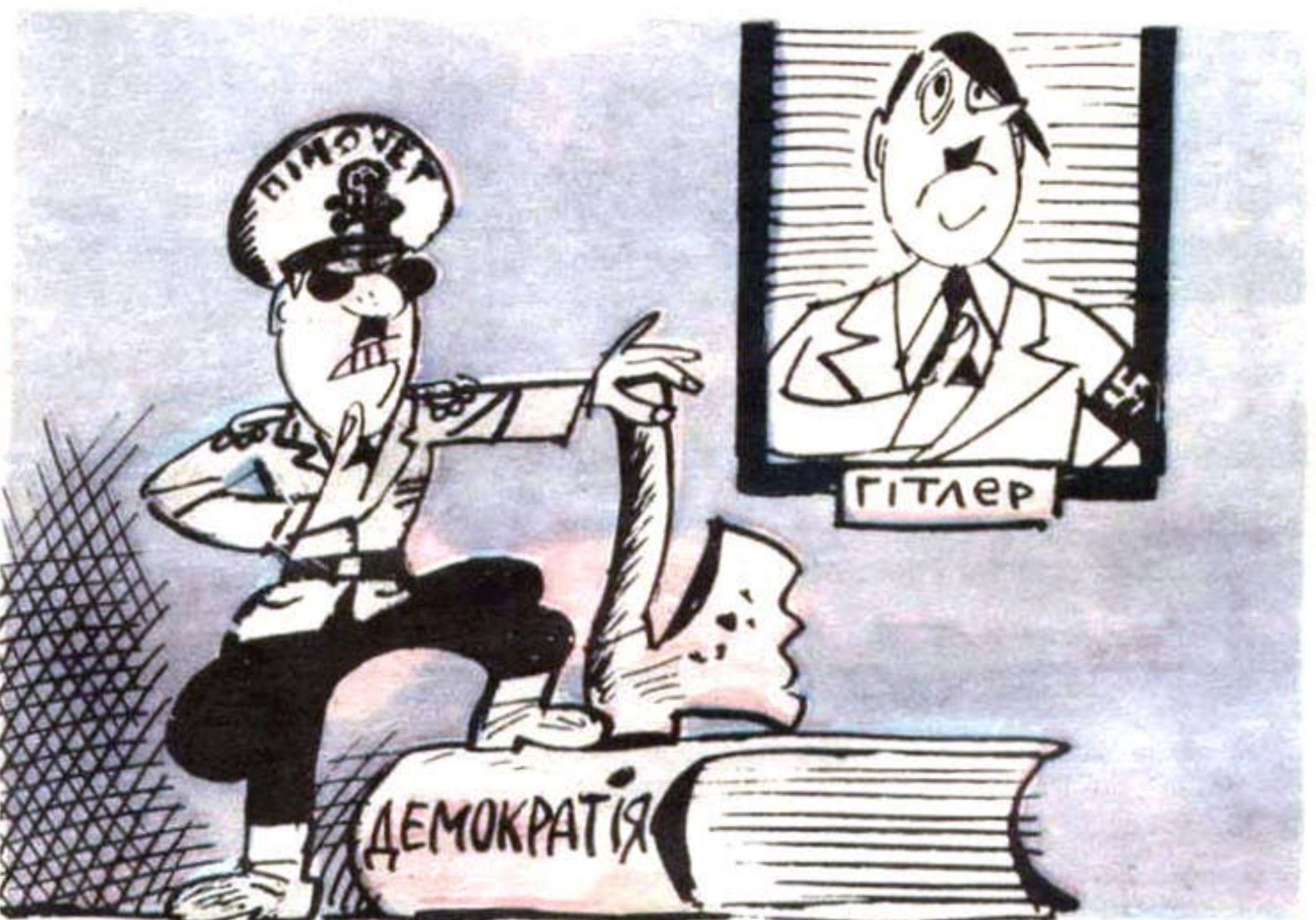
Що винен — оддати повинен.

Він для тебе ніточку, а з тебе — цілу свиточку.

На других говорять, а самі все лихо творять.

Всякий молодець на свій образець.